N:r 11. ÅRG. 28. 5 JULI 1923. PREN.-PRIS 2:25.

REDAKTÖR: NATH. HÖGMAN.

Gud är din fader.

Gud är din fader
Tro honom blott!
Ömmaste kärlek
Skiftar din lott.

Ser du ej vägen
Fatta hans hand!
Ljust blir med honom
Skuggornas land.

Gråt om du lider,
Gråt i hans famn!
Där är i stormen
Lugnaste hamn.

Skälvande hjärta,
Han dig förstår,
Stillar din oro,
Torkar din tår.

Tankar, som tynga,
Lägg för hans fot,
Villigt han tager
Bördan emot.

Sörj ej för okänd,
Kommande dag.
Växlande öden
Lyda hans lag.

Ömmaste kärlek
Skiftar din lott.
Gud är din Fader,
Tro honom blott!

MISSIONSUPPGIFTEN, EN GUDS GÅVA.*

Av missionär Martin Lindén.

»Därefter, sedan Herren Jesus hade talat med dem, blev han upptagen i himmelen och satte sig på Guds högra sida. Men de gingo ut och predikade allestädes. Och Herren verkade med dem och stadfäste ordet genom de tecken, som åtföljde det.»
Mark. 16: 19—20.

I dessa två verser sammanställas himmelsfärden och missionsuppgiften. Herren Jesus själv vart upptagen till himmelen, men lärjungarna gingo ut och predikade allestädes. Vi läste i Efeserbrevet något om samma ämne. Aposteln säger där, att Herren uppfor till himmelen, och att han gav människorna gåvor. Han gav somliga att vara apostlar, somliga att vara profeter, somliga att vara herdar och lärare. Han uppfor till himlen och han gav människorna gåvor. De gåvor som uppräknas leda tanken till missionsuppgiften såsom en gåva av Gud, en avskedsgåva från vår himlafarne frälsare, från vår konung. Låt oss komma ihåg, att det är en gåva från honom och låt oss en stund se på den gåvan!

Det första vi läsa om gåvan är, att de, lärjungarna, g i n g o u t. Kanske när vi läsa det ordet, vi först fråga: Är detta verkligen en gåva från Gud? När jag talar om att gå ut, så tänker jag inte blott på missionärernas utgående från hem och fosterland utan på a l l t missionsarbete. Jag tror, att det gäller för oss allesammans, som verkligen deltaga i missionsarbetet, att gå ut. Du minns i berättelsen om kvinnan, som rörde vid Jesu mantel, att Jesus kände kraft gick ut ifrån honom. Det var ett u t g å e n d e, ett utgående som kändes. Jag tror också, att då vi läsa om missionsarbetet och den uppgift, som Jesus har givit oss, vi skola finna, att den tanken går igen. Det synes mig, att den går igen i Jesu liknelser om att ljuset ej får sättas under bänken. Är icke bänken platsen för vila och overksamhet? Då säger Jesus, att ljuset får inte sättas u n d e r bänken. Guds ord får inte sättas på ett lägre plan än vila och bekvämlighet, Guds ord måste sättas högre. Guds ord är viktigare än vår egen bekvämlighet. Det gäller ofta att lämna bekväma omgivningar för att kunna sprida ljuset. På ett annat ställe läsa vi, huru Herren Jesus säger, att det gäller att sälja manteln för att köpa svärdet. Det ordet kanske vi ha stått undrande och frågande inför: vad kan d t betyda? För mig har det blivit en påminnelse om att det gäller att gå ut i strid. Manteln kan vara bra i bekväma förhållanden hemma. Men svärdet passar bättre, när man går ut för att strida. Och striden rasar därute, men den utkämpas också här hemma. Det gäller att gå ut i strid. Men om det på detta sätt gäller att gå ut, är det då e n g å v a f r å n G u d? Är det en gåva, som vi böra eftersträva? Är det ett glädjebudskap, att vår himlafarne konung har givit oss denna gåva?

Vi känna det nog icke alltid lätt att gå ut. Om jag i detta sammanhang finge tala riktigt personligt, så har

* Predikan — i sammandrag — vid Svenska Missionens i Kina årshögtid i Betesdakyrkan Kristi himmelsfärdsdag.

jag inte alltid känt missionsuppgiften som en gåva från Gud. Jag har inte alltid känt det, som om det vore eftersträvansvärt att gå ut. Jag minns en gång jag och en vän talade om erfarenheter därute i Kina, och vi kommo att fråga varandra, vilken tid av arbetsperioden, som var den svåraste, den mest krävande. Min vän frågade mig: »Är det inte i alla fall så, att de två första åren äro svårast?» Jag minns, att jag svarade: »Jag vet inte. Jag tycker nästan, det har blivit värre och värre hela tiden.»

En annan gång talade vi om nöden och nåden i missionsarbetet. Vi frågade varandra, vilken är störst, nåden eller nöden? Frågan ställdes till mig personligen, och jag svarade: »Nog vet jag, att nåden är störst, men det känns, som om nöden vore mycket större.» Alltså, om vi skulle döma efter känslan därute på missionsfältet, så kanske det inte alltid känns som en förmån att få stå i arbetet, och jag är övertygad om att det inte alltid kännes lätt här hemma, men ändå, det är en gåva från Gud. Det är en gåva, att vi få tjäna honom och lida för honom, som lidit för oss, och då Kristi kärlek tvingar oss, då blir det en förmån att få deltaga i missionsarbetet.

Men även från en annan synpunkt sett är det en eftersträvansvärd gåva. En gång påminde Gud mig om ordet, som vi läste i bibeln, Herrens Jesu eget ord om vetekornet, som måste falla i jorden och dö för att bära frukt. Om det dör, bär det mycken frukt, men om det icke dör, icke kastas ut i jorden, förbliver det allena. Så även med oss. Det är en förmån att få giva sitt liv och därigenom göra det fruktbärande.

En annan gång blev en annan sida av samma bild så levande för mitt hjärta. Jag tänkte på vetekornet som inte kastas i jorden utan males sönder för att bli till näring åt oss. När jag tänkte därpå, tänkte jag: Kanske Gud måste mala sönder oss, för att vi skola kunna bliva till nytta och välsignelse! — Om det är så, nog är det då en förmån att få bliva sönderkrossad, användbar i Guds rike, och därigenom få hopp om frukt för evigheten. Vi ha förut hört om vårt härliga hopp, att vi en gång få komma till vår konung och få se vår Frälsare och dela hans härlighet. Det hoppet blir mycket härligare med tanke på frukten, som vi få bära, med tanke på att vi få förhärliga Jesu namn. Missionsarbetet bereder oss tillfälle därtill. Därför är det en gåva, en eftersträvansvärd gåva. Det är en förmån, även om det kännes tungt och svårt.

Om vi så fortsätta med beskrivningen av missionsuppgiften här, så finna vi, att förmånen även beskrives på annat sätt. Vi läsa i fortsättningen om lärjungarna, att de inte endast gingo ut, utan de predikade, m. a. o. de förkunnade evangelii glada budskap. Ett ord i bibeln har lärt mig något om vad som ligger i predikouppgiften. Det ordet har sagt mig, att det är en förmån att få predika. Det är ordet i Filipperbrevets första kapitel, där Paulus säger om filipperna: »Jag tackar min Gud vid all min hågkomst av eder för edert deltagande i evangelium.» I nyaste översättningen står det: »I haven deltagit i arbetet för evange-

lium.» Mig synes det, som om gamla översättningen visar oss förutsättningen för att det som säges i nya övers. skall bli en verklighet. Jag menar, det synes mig, som om det gällde för oss först och främst att taga emot evangelium, tills evangelii glada budskap flödade över från oss till andra. Det tror jag är deltagande i arbetet för evangelium, m. a. o. vår predikouppgift. Vi få taga emot vad Gud har att giva oss. Vi få taga emot, tills det flödar över, och sedan få vi låta det flöda till andra, och om det är missionsarbete, nog är det en förmån att få deltaga däri.

Dock allra störst blir förmånen, då vi läsa, att Herren verkar. Det behöva vi därute på missionsfältet. Det är ett oerhört stort behov av nya missionärer därute. Jag läste just vad som säges i årsberättelsen: »Bördorna pressa tungt den fåtaliga skaran därute.» Det är sant. Jag önskade att missionsvännerna kunde vara med därute på ett sammanträde, då en placeringsfråga är uppe. Det är en plats, som behöver besättas av missionär, manlig eller kvinnlig, men alla äro upptagna på annan plats. Då känner man, ack, att jag kunde sätta in mina krafter där, eller, ack om jag kunde fylla det tomrummet, ja, ack om jag kunde vara med överallt och sätta in mina krafter! — O, att några ungdomar här i dag kände på samma sätt, o, att Herren i dag kallade några missionärer ut i arbetet och att de komme! Men ändå, fast det behovet är så fruktansvärt stort, större är dock behovet, att Herren verkar, att Herrens arm är verksam. Här står, att när de gingo ut och predikade, då verkade Herren. Vilken uppmuntran har det inte varit för oss därute att se, hur Herren verkar. Jag minns många gånger, då vi under tårar ha ropat till Gud: »Låt oss få se din arm i verksamhet!» Och så ha vi fått se, hur Gud verkar, och sedan vi fått se, hur Gud verkar, då blir det en förmån att få vara med. För några år sedan fick en ung missionär ett mycket stort arbete lagt på sina skuldror, därför att ingen äldre fanns, som kunde taga det. En av hans vänner skrev skämtsamt till honom: »Jag förmodar, du känner dig som en mäkta stor man med alla dina stora uppgifter.» Han svarade: »Jag känner det fast mera, som när jag var liten och fick vara med och se på när far arbetade. Själv kunde jag ingenting göra, men det var så roligt att få vara med och se, hur far kunde göra det ena och det andra.» — Nåja, så blir det ofta. Uppgifterna äro så stora, att vi ej ha kraft att utföra dem, men så få vi vara med och se, när Gud verkar, och då få vi mera frimodighet, mera syn på hans härlighet. Det blir en följd av missionsarbetet för alla dem, som deltaga däri här hemma eller därute, och det gör uppgiften till en eftersträvansvärd gåva.

Låt mig berätta ett ex. på att Gud verkar. Vissa strömningar därute ha gjort, att det inte längre är så modernt att vara en kristen, som det var för några år sedan. På grund av skolungdomens politiska agitation mot utlänningarne minns jag, t. ex. hur en gammal församlingsmedlem blev så förskräckt, att han utplånade alla tecken till att han var en kristen och ej längre vågade komma till mötena. Vi försökte

tala med honom och gjorde vad vi kunde för honom, men allt var fåfängt. Vid samma tillfälle och under samma förhållanden var det en ung man, som nyligen hade lämnat sig åt Gud. Ingen kände igen honom. De troende visste ingenting om honom. Då kom det rykten om att skolungdomen och soldater närmade sig, att missionärerna voro dödade, och att de kristna kineserna också skulle mördas. Detta grep honom så, att han gick hem till sin gamla mor och sade: »Jag har kommit för att säga farväl till mor.» Hon sade: »Vad står på?» Han svarade: »Förföljelse har utbrutit, missionärerna äro mördade, och nu skola de mörda de troende. Dessa samlas för att få dö tillsammans, och jag vill gå dit för att dö med dem. Nu vill jag säga farväl, men jag har också kommit för att bedja mor lära känna Herren Jesus. Jag har lärt känna honom, och därför går jag med frimodighet till döden.» Modern invände: »Men de troende känna inte till dig icke heller veta de andra, att du är en kristen. Stanna hemma och rädda ditt liv.» Han svarade ändå: »Jag vill gå dit för att dö med dem.»

Detta var ett verk av Gud. Jag vet inte alls vem, som fått vara medlet därtill, men Gud hade talat och visat honom vägen, och det var en förmån, en stor glädje, att få se, hur Herren verkat.

Herren verkar med de sina därute. När de gå ut, då verkar Herren med dem. Det ordet, påminner inte det också om vår gemenskap med honom. Det är inte bara så, att vi få vara med och se honom arbeta, fastän redan det är så stort. Det är också det, att Herren verkar med oss. Vad betyder det? För några år sedan, när jag kände min svaghet och otillräcklighet mera än kärt var, så kom det så uppmuntrande: »Vi vinna seger genom honom.» Inte att han vinner seger genom oss. Vi vinna seger genom honom. Gud vare tack, som giver oss seger genom vår Herre Jesus! Men ej ens detta är hela sanningen. Han verkar med oss. Vad betyder det? Ett ord, som har berett mig oändligt mycken uppmuntran och glädje och även visat mig, huru Herren verkar med oss är ordet: »Vi äro lemmar i hans kropp.» Vi, odugliga som vi äro, ovärdiga att ens komma nära Herren, vi få vara lemmar i hans kropp, och så är det genom honom vi vinna seger, på samma gång som han använder oss, sina lemmar, i sin tjänst. Är det inte en underbar, härlig gåva, att han vill verka i så nära förening med oss, att vi få bliva lemmar i hans kropp! Det är en gåva som bjudes varenda en. Vi få vara lemmar i hans kropp, ty han har dött för oss. Han har dött för alla, på det att de som leva ej mer må leva för sig själva utan för honom som för dem har dött och uppstått. Märk! Han dog på korset, han dog, på det att vi ej skulle behöva leva för oss själva. Han dog, på det att de som leva ej mer må leva för sig själva.

Det är en förmån, och det är på grund av Herrens död på korset som jag i dag kan påminna om missionsuppgiften som en gåva från Gud. »Så förmanar jag då Eder att I frambären Edra kroppar till ett offer, som är levande, heligt och Gud behagligt.» Amen.

Hemförlovad missionsvän.

Kontraktsprosten Charodotes Meurling.

Med kontraktsprosten Ch. Meurling, som den 17 juni kallades att ingå i sin Herres glädje, har Sveriges missionsfolk förlorat ett av sina mest framstående vittnen. Prosten Meurling har under sin långa verksamhet levat och arbetat i en sådan ande, att han alltid skall framstå som ett exempel för oss. Hans kärlek till Herren och hans rike omfattar alla som i sanning bekänna Jesu namn.

Svenska Missionen i Kina har haft förmånen att under en lång följd av år få räkna prosten Meurling som medarbetare. Redan år 1899 åtog han sig att som ombud representera missionen på sin trakt, och vi ha under denna tid känt kraften av hans förbön och fått mottaga många bevis på hans varma intresse.

Ehuru tomheten och saknaden efter prosten Meurling äro stora, fylles dock hjärtat av tacksamhet för att vi i vår gemensamma missionsgärning under så lång tid fått gå hand i hand med denne Herrens tjänare. Frid och välsignelse över hans minne!

Missionssekreterare Nath. Högman

som ända sedan mars månad varit ganska klen till hälsan, ligger f. n. under behandling på Akademiska Sjukhuset i Uppsala. Vi ville särskilt anbefalla honom och hans familj i våra vänners förböner. Det är vår dyrbara förmån att på detta sätt i kärlek bära varandras bördor. Den kallelse, Herren givit vår Broder i sitt verk på jorden, är så stor och viktig, att vi kunna bära denna angelägenhet fram inför vår Gud, som ett verkligt behov. Och »en rättfärdig mans bön förmår mycket, där den är i verksamhet».

Lönar det sig att missionera?

Den frågan kan man nog ännu få höra trots de stora resultat, missionsverksamheten varje år framvisar i statistiken. Ett vittnesbörd om missionens välsignelser, sådant som vi fingo genom dr. Cheng's besök i huvudstaden, 14—17 juni, har dock en större, överbevisande kraft än en statistik. Cheng's hela personlighet såväl som det budskap, han framförde, allt gav ett mäktigt intryck av att Herren bland hedningarna gjort större ting än vi med våra djärvaste förhoppningar kunnat vänta. Och då verket är färdigt — på den stora dagen, då missionens frukt skall helt inbärgas, då skall en syn möta vårt häpna öga så underbar, att vi skola behöva en hel evighet att skåda och att lova vår Gud för hans stora frälsning.

Jullådorna

äro nu avsända till Kina. Ett varmt tack till alla, som genom kärleksgåvor ihågkommit våra missionärer, och som därigenom bereda dem högtid därute i främlingslandet.

"Nya Begynnelser på den Gamla Grunden"

utkommer i dagarna på S. M. K:s förlag.

Denna skrift utgör ett bibelstudium av rektor Joh. Rinman, hållet vid missionens sista årsmöte. Dess innehåll är i högsta grad ägnat att rikta vår uppmärksamhet på det verkligt väsentliga i fråga om vårt liv och vår verksamhet och kan därför bliva oss till ovärderlig hjälp i synnerhet i en tid sådan som vår. Vi rekommendera den till alla, som känna sig behöva hjälp i detta hänseende. Priset är 50 öre. All behållning tillfaller missionen. Vi hoppas, att våra vänner vilja hjälpa oss med att få skriften spridd, så vida som möjligt.

TACKSÄGELSE- OCH BÖNEÄMNEN

Missionssekr. Nath. Högman, sid. 142.
Den överhandtagande opielasten i Kina, sid. 143.
För de många gudstjänstbesökande, sid. 145.
Deltagarna i bibelkurserna, sid. 146—147.
För medhjälpare i Sa p'eo t'eo, sid. 147.
Den nya välsignelsen i Hoyangs distrikt, sid. 149.
Barnhemmet i Sinanhsien, sid. 150.
För stärkt offersinne, sid. 151.

FRÅN MISSIONÄRERNA

"Ljus skall lysa fram ur mörkret."

När jag för några dagar sedan gick stora gatan fram och just passerade polisvaktkontoret, kommo två snyggt klädda män ut därifrån under bevakning. Ett starkt vitt bomullsrep förenade dem och var bundet om deras armar på sådant sätt, att de ägde rörelsefrihet men likväl ej gärna kunde rymma sin kos, om de ville. De voro på väg till fängelset, det var tydligt, och de drogo ner var sin näsduk över pannan, så att bekanta ej skulle känna igen dem.

Jag vände tillbaka några steg till kontorets dörr och frågade vaktkonstapeln, som stod där med bajonett på geväret, vad dessa män hade begått för förseelse.

»De ha sålt opium», blev svaret.

Och det skulle de nu i fängelse för. Jag erinrade mig den gamle svenske odalmannen, som, tillfrågad av en storman om ställningen i stort där på orten, vördsamt och med hatten i hand svarade:

»Jo, det är nu som förr: de små tjuvarne tar man fast, men för de stora tar man av sig hatten.»

Och så är det med dem, som driva opiehandel här i Kina, synes det. Hela trafiken, både odling, försäljning och rökning, är förbjuden, men militärguvernörerna och deras underordnade, som ha all makt i sina händer, vilja ej undvara den lukrativa inkomsten, och så kommer det sig, att lasten återigen tagit fart fruktansvärt. Kinas ledande män menade allvar, då de intill år 1917 med stor ansträngning och kostnad undertryckte opiet, och de voro lika kvitt detta någon tid som Nordamerikas förenta stater nu anse sig kvitt spriten. Men den bärande sedliga kraft, som är av nöden för att vidmakthålla förbudet, saknas hos både hög och låg. Ännu ha ej de i parlamentet väckta motionerna om opiehandelns legalisering blivit antagna, men varan finnes överallt till salu i smyg. I ett distrikt t. ex. är det t. o. m.

traktens representant i parlamentet,

som genom sin familj säljer opium, och vem kan eller vågar komma åt honom i detta rättslöshetens och mutornas land? En viss provinsguvernör är en inbiten opierökare, men i likhet med andra opierökande ämbetsmän vill han gärna bötfälla dem, som lida under samma last. Det är ju en vanlig företeelse, att man anser den synd störst hos andra, under vilken man själv blöder. Så har också denna guvernör, rättvisans målsman och överhuvud för mera än trettio millioner människor,

för rättvisans skull

utsänt en kommissarie till en bygd för att göra husundersökning i de olika byarne och strängt straffa dem, som inneha opium eller opiepipor. De, som voro med i hans sällskap och gingo honom till handa, hade i tysthet gamla opiepipor med sig. Fullt trovärdiga kristna ha berättat för mig, att när undersökningskommissionen kom till en gård, som såg ut att vara någorlunda skonad av ordinarie rövare, men intet opium där påträffades, lät någon av följet en opiepipa omärkligt glida ut ur rockärmen; och så fanns bevis nog. Dryga böter utan pardon — utpressades även av sådana, som grannar och andra kunde garantera såsom fullkomligt oskyldiga. Ingen möjlighet att få rättvisa; en opiepipa hade ju funnits i huset.

I kommissariens spår gick

opieförsäljaren,

som var usänd av parlamentsledamotens familj. Hans kundkrets bodde i de av lasten skövlade hemmen, där det ej skulle

vara ekonomiskt lönande för kommissarien att göra undersökning. När nu kommissarien just varit där, var ingen razzia att vänta på länge. Och så blev det avsättning för varan; och opieförsäljaren är i detta fall trygg, ty vinsten går till parlamentsledamotens hem. Och så höll detta rövarefölje utan vapen på från by till by.

Låt oss nu se på en annan bild. En sårläkare,

anställd av en regementsförvaltning,

skall resa till sitt hem, 8 à 9 dagars ridtur. En mulåsnedrivare rekvireras att med sitt djur stå till förfogande och fortskaffa doktorn hem. Enligt praxis skulle både man och djur få födan under vägen bort och hem men ingen ersättning för övrigt. På vägen har doktorn emellertid inga pengar, och vid ankomsten hem vägrar han att betala ett öre. Han är i arméns tjänst och gör som han behagar, ty armén har makten inom resp. distrikt, och makt är rätt. Urståndsatt att långt från hemmet få kredit, måste mannen sälja sitt djur för det pris han kan få, för att så kunna taga sig hem igen.

Nåväl, den doktorn har i mer än tio års tid kommit till missionsstationen och lyssnat till evangelium; har bibel och sångbok; tiggde sig till några buntar evangelier för att sprida dem men ansåg det lämpligare att tapetsera sitt rum med dem.

Det är med vemod man ser, att stora skaror överallt regelbundet samlas för att lyssna till predikan, köpa bibeldelar och skrifter samt visa sig synnerligen intresserade men likväl ej vilja lämna orättfärdigheten och därför ej kunna intagas i församlingarna. De likna Herodes, som gärna hörde Johannes Döparen och i många stycken rättade sig efter honom men ändå till sist, i strid mot sitt samvete, lät avrätta sanningsvittnet.

Då vår uppgift är att

vittna om sanningen utan hänsyn till resultat

ha vi under vårmånaderna haft tio män extra anställda i distriktet för att sprida evangelium i trakter, där rövarnas framfart och missväxtens härjningar öppnat portar för och väckt längtan efter evangelium. Fördelade i tre grupper ha dessa män stannat en månad eller mera på platser, därifrån anhållan om besök gjorts, och då sökt nå folket i närheten. På en sådan plats var anslutningen stor, tilldess en ung man, som var en av de ivrigaste, råkade ut för en olycka. En afton skulle han, med gevär på axeln, gå ut för att i sin tur hålla vakt under natten mot rövarna. Genom någon oförsiktighet gick emellertid skottet av; kulan träffade mannens huvud, dock så, att den gick mellan huvudskålens ben och svålen. De första dagarna ansågs skadan ej farlig, men en vändning inträdde och mannen avled.

»Herre Jesus, mottag min ande», voro de sista ord man hörde honom säga.

Efter den händelsen vågade blott den avlidnes familj och några andra komma tillbaka för att lyssna till evangelisterna. De övriga voro skingrade som agnar för vinden; de menade, att andarna hade hämnats.

Men vinden vände sig. Vid järnvägens byggande hade den avlidnes bror, numera en sökare efter sanningen, samt några andra män träffat på en gravgrotta med en del värdefulla antikviteter uti. Detta fynd hemlighölls, och männen gingo dit tillsammans i hemlighet för att efter hand hämta föremål och söka sälja dem. Vid ett sådant besök störtade grottan samman, och alla omkommo utom den nyss nämnde vådaskjutnes broder. Denne sade sedan:

»Ser ni det! Gud hade makt att bevara mig, men alla de andra, som ej vågade tro på honom, förgingos.»

På en annan plats bodde en ung troende man jämte flera andra inne på samma gård. Rövarna kommo en natt, bankade på dörren och befallde folket öppna. Detta voro de ej villiga till. Det fanns i hemmet ett gammaldags gevär, en s. k. harbössa, och nu fick den tjänstgöra. Rövarna blevo retade av motståndet, ty sådant vänta de ej i regel, och lyckades bryta upp porten. Nu fingo försvararna dyrt plikta för motståndet. Huset brändes och en gammal kvinna dödades. Men den lägenhet inne på

samma gårdsplan, som den troende bebodde, blev liksom mannen själv fullkomligt oskadad.

Liknande händelser göra

ett djupt intryck

på grannar och bekanta och komma dessa att på söndagen gärna bevista de kristnas sammankomster. Sålunda ser man jämförelsevis stora skaror samlas överallt, trots avstånden, på missionsstationer och utstationer. Även om de besökandes motiv äro mycket blandade, ha vi rika tillfällen att nå dem med predikan. I hopp om att missionen under hungersnöden i år liksom för två år sedan skulle få offentlig spannmålsutdelning om hand, ha flera hundra personer kommit till gudstjänsterna i Mienchih, Shih-tsuen och Loning. I Mienchih ha vi stundom på söndagsförmiddagarna måst i annan lokal ha särskilt möte för de många tillfälligt besökande kvinnorna. I Shih-tsuen ha en längre tid cirka 250 gudstjänstdeltagare kommit tillstädes, så att den för 100 personer avsedda lokalen ej alls räckt till, utan ett stort tälttak har spänts över bakgården, som så förvandlats till gudstjänstlokal, och halmmattor lagts på marken. I Loning ha fyra à fem hundra personer stundom infunnit sig på söndagarna. Det rymliga kapellet där får emellertid ej disponeras av oss längre än till den första maj. Det har övergått till annan ägare, som skall där inrätta s. k. familjetempel och sätta upp hela familjens förfäders tavlor för tillbedjan.

Fastän det tydligt sagts ifrån att någon spannmålsutdelning ej kommer att äga rum denna vår, ha vi dock fått se, att

skarorna ha kommit tillbaka,

söndag efter söndag, och så har Guds ord kunnat finna vägen till manget hjärta. Det är blott de allra fattigaste av församlingsmedlemmarna eller sökarna, som kunnat få någon liten hjälp under vårmånaderna ur

missionens nödhjälpsfond,

men ej mer än fyra à fem kronor per månad, stundom ej ens så mycket.

Under de tryckta förhållanden, som varit rådande under våren, var det en särskild glädje att

gemensamt bibelstudium

kunde anordnas i mars i både Shih-tsuen och Loning, en vecka på vardera stället. Det uppstod av någon anledning en paus i rövarnas framfart, och det blev möjligt för äldste Chin och mig att gå till dessa platser. Soldater från fyra domsagor hade ett hundratal

rövare instängda i ett bergfäste

men vågade ej gå anfallsvis till väga mot dem — eller kanske ville de det ej. Folket sade, att rövarna köpte ammunition av soldaterna till ett pris av en dollar för varje skarp patron. De närmaste byarna måste föda soldaterna denna tid, likavisst som de eljes tvingas att förse rövarna med mat. Huru de än vända sig, ha de ryggen bak, dessa stackars lantbrukare.

Under denna »belägring» pågick vårt

bibelstudium för män

i Shih-tsuen. På för- och eftermiddagstimmarna voro etthundra män närvarande, på morgnar och aftnar sextio. Det var en glädje att så få samla de troende omkring livskällan. Huru önska vi ej att var och en av dem måtte bli som en alm och ej såsom en poppel!

Almar och popplar

äro vanliga träd härute, och skillnaden dem emellan samt den andliga tillämpningen inses lätt av de kristna. En vetenskapsman har angivit denna skillnad sålunda:

»Poppeln lever för det närvarande, almen för framtiden. Poppeln låter grenar växa fram under våren utan att giva dem den kraft, som behöves under sommarens prövande värme. Dess rötter breda ej ut sig mycket, och trädet är ej långlivat. Almen däremot skjuter djupa rötter, som breda ut sig vida omkring. Att utvidga sig är dess natur. Fibrerna äro sega och starka, storm och oväder rår ej på den, och den växer under generationer.»

Någon vecka senare anordnades under äldste Chin's ledning tio dagars

bibelstudium för kvinnor

på samma plats. Det är glädjande, när kvinnorna ej bereda svårigheter för sina män vid deras gudstjänstbesök, och det är stort, att de själva komma med, men vi se ej ännu, att bland dem finnes något av det nit, som en gammal kvinna — åttioårig — i en annan församling hade. När hon uppmanades att för sina krämpors skull taga sig mera vila, svarade hon:

»Vila få vi, när vi komma till himlen. Jag är ännu stark och kan arbeta. Med tillhjälp av min käpp kan jag ju gå omkring en smula. På måndag går jag ut på gatan och går, tills jag träffar på någon, som jag kan tala med om Jesus. På tisdag går jag till kvinnoklassen i kyrkan och söker då alltid att säga ett ord om Jesus. På torsdag går jag till en ung kristens hem och hjälper henne med skrivtecken. På fredag hjälper jag en annan kvinna med att läsa evangelierna. På lördag går jag ut och bjuder folk komma till gudstjänsten nästa dag. Och på söndag går jag till kyrkan för att lära mera om min Frälsare.»

Den kvinnan har blivit en moder i Kristus för många.

Huru evangelium kan gripa ett hjärta, sågo vi nyligen i Honanfu kvinnoskola. En ung hustru blev tillfrågad, varför hon ej lärt sig läxan för dagen. Hon svarade:

»När vi i Markus-evangeliet i går läste om huru de misshandlade Herren Jesus, led jag så i mitt hjärta, att jag ej kunde tänka på något annat.»

När turen kom, att vi skulle ha bibelstudium i Loning, ledde Herren det så, att

rövarna avtågade

en stilla natt från det där belägrade fästet till bergen västerut. Huruvida det var med eller utan de belägrande soldaternas vetskap, känner jag ej till; det kunde vara det ena likaväl som det andra. Loningsoldaterna fingo emellertid nys om saken och förföljde den avtågande hopen. De återkommo till staden samtidigt med vår ankomst dit och medförde åtminstone fyra avhuggna huvuden, vilka då på österländskt sätt hängdes upp ovanför stadsporten. Dessutom hade de befriat femton personer, som tidigare bortförts från sina hem och måst följa med på rövarnes strövtåg för att sedermera igenlösas av släktingar med åsatta pris.

Så kunde då ett 40-tal män i lugn och ro tillbringa en vecka i staden med bibelstudium. I ett distrikt, där ett hundratal församlingsmedlemmar bo spridda ut över flera svenska kvadratmils yta, är det svårt att giva dem den tillsyn och hjälp, som väl behöves, och därför kunna vi ej nog värdera dessa

samlingsdagar kring Guds ord.

Detta ensamt kan nämligen giva den livets sälta, som är nödvändig överallt men ej minst under den nu pågående jäsningen härute.

Det är en kinesisk skolflicka, som vi äro tack skyldiga för en ny syn på saltets uppgift. På en bibelklass tillfrågad om saltets egenskaper, svarade hon:

»Det väcker människors törst.»

Men förlorar saltet den egenskapen, huru bliver det då?

Några få dagar efter det bibelstudiet slutat, kommo rövarne åter till Loningstrakten, och oron och förtrycket med dem. För oss voro dessa veckor

ett särskilt beredt tillfälle,

som vi sedan voro glada över att fruktan ej hållit oss tillbaka från att använda.

April 1923. *Malte Ringberg.*

*

Ända hittills har Herren hjälpt oss.

Ett kvartal ligger bakom och åter få vi resa ett Ebenezer. Sångarens ord: »Jag kan icke räkna dem alla de prov på Guds godhet jag rönt» kunna vi göra till våra egna. I sanning ha vi vid ingången till detta nya år fått erfara att psalmistens ord uppfyllts på oss. »Du kröner året med ditt goda och dina spår drypa av fetma.» Ps. 65: 12. Blott några strödda utdrag av

Herrens godhet mot oss vill jag härmed meddela.

Utstationerna. Vid utstationen Yiang har Herren under det gångna kvartalet givit församlingen ett nytt och rymligare hus. Det lilla hus, som tidigare använts till predikolokal var långt ifrån tillfredsställande både vad läge och utrymme beträffar. Det har därför länge varit ett böneämne att få ett bättre hus där. Delvis på grund av det närvarande nödläget var nu ett mycket präktigt hus till salu, beläget vid allmän gata, för det skäliga priset av doll. 700: —. Köpet avslöts till ömsesidig belåtenhet.

Som en egendomlighet kan omnämnas, att för några år sedan fanns medel till inköp av hus i Yiang och underhandlingar voro redan i gång att köpa just det ovannämnda. Som ägarna voro hedningar, strandade emellertid affären därpå, att de ej ville låta huset gå till utländningarna. Medlen, som funnos, gingo då till Iensi, där hus köptes och en blomstrande församling grundlades. Då Iensi församling sedan övergick till Augustana missionen återbetalades pengarna, och just dessa funnos nu tillgängliga att köpa det hus i Yiang, vilket tidigare varit påtänkt. Sålunda ledde Herren så, att hedningarnas ovilja medverkade till att dessa pengar fingo bli till hjälp på två platser i stället för på en. Låt oss nu även bedja, att med den yttre tillväxten i arbetet kommer en inre och andlig, ty en sådan är förvisso behövlig.

I Mingkao, där Herren sista tiden upplåtit en så kraftig dörr för evangelium, har även ett hus kunnat intecknas. Det glädjande däruti är att se det offersinne, som den lilla skaran av nykristna där ådagalagt. Då frågan först väcktes, fanns inga medel inne för ändamålet, utan saken hänsköts till dem själva. Vi blevo glatt överraskade, då de gjorde en insamling på cirka 120,000 kash, d. v. s. ungefär 125: — kronor. Det resterande beloppet sökte vi sedan samla in, och det var rörande att se, hur våra medarbetare, som eljest ha knappa löner, vilket inte minst gör sig kännbart nu under kristiden, gjorde verkliga offer för saken. Som de öppna dörrarna i Mingkao delvis äro en frukt av hungersnödsarbetet för två år sedan, ha vi nog fruktat, att även orena bevekelsegrunder kunnat blanda sig in i deras sökande efter evangelium. Vi kunna dock nu tacka Gud för de prov vi sett på att ett verkligt Guds verk börjat i mångas hjärtan. Herren har där även uppenbarat mycket av sin kraft genom att bota sjuka och utdriva onda andar som svar på bön, och det har stärkt de nykristnas tro.

Bibelkurs. I Sa p'co t'co har evangelisten Chin från Mienchih hållit en bibelklass under mars månad. Flera av sökarna där ha tidigare begärt dopet, men som de fått mycket litet undervisning i ordet har saken framskjutits. Vi äro glada, att vi nu kunnat komma dem till hjälp i det avseendet, och vårt hopp är att under våren få hålla stormöte med dop i Hancheng.

Tältverksamhet. Verksamheten i tältet har givit många anledningar till glädje och tacksamhet. Ett sådant är den lilla skaran av troende, som under vinterns arbete synes ha kommit helt över på Herrens sida, och därmed torde grunden vara lagd till en församling på den platsen. Redan har en man erbjudit sitt hem till gudstjänst, då tältet sedermera tages bort, så att den ofta svårlösta frågan om gudstjänstlokal, synes där vara tämligen lätt löst. Våra erfarenheter från andra platser ha lärt oss, att det är mycket viktigt att uppehålla arbetet på en plats, sedan tältet tagits bort. Det gäller även här att ej blott så utan ock skörda, om frukt skall bli inbärgad. Vi bedja därför, att Herren skall förse med någon kraft, som kan arbeta där i fortsättningen. Under sista tiden ha vi sökt koncentrera arbetet på att föra de nyomvända in i ordet och vår vän Chang yei yu har i det avseendet fått vara till mycken välsignelse såväl som genom sitt innerliga böneliv. Ofta, så berätta hans kamrater om honom, går han ensam ut på fältet för att bedja, och likt en Jakob slutar han ej, förrän han känner att Gud mött honom.

Skolorna. På grund av det rådande nödläget och därmed följande dyrtid fruk-

tade vi, att elevantalet i våra skolor skulle reduceras till ett minimum under våren. Dessa farhågor ha emellertid visat sig vara ogrundade. Herren har gjort utöver allt vad vi vågat begära eller tänka, så att ej blott elever kommit, utan vi ha även haft svårt att bevilja alla sökande inträde. En yttre bidragande orsak därtill har varit, att många familjer ej våga bo på landet utan flyttat inom stadens murar, och så har många sådana sänt barn till våra skolor, som kanske eljest ej hade kommit.

På grund av osäkerhet ute i distriktet ha vi ej fritt kunnat vara ute, som vi önskat, men Guds ord är ej bundet, och Han har vägar att föra fram sitt verk, som vi ej alltid kunna förutse. Framåt till seger går också Hans verk om ock under tider av trångmål. Hur jublar ej hjärtat vid tanken på den nåd som beskärts oss, att vi få vara med och se, hur Han själv verkar. Må också de erfarenheterna få lära oss att mera helt räkna med honom i fortsättningen.

Honanfu Ho. China. 7 april 1923.

Nath. Engbäck.

*

Rapport från Puchengs missionsdistrikt. Första kvartalet 1923.

Den 6 februari ankommo min hustru och undertecknad till Pucheng. Då församlingens ledare voro oss till mötes, kunde vi genast inträda i arbetet.

Efter några dagars mottagning av besökande, hållande av församlingsråd, inredning av några lokaler o. d. höllos privata samkväm med affärsmän och därefter särskilda f. m. möten i kapellet, till vilka denna klass med biljetter inbjudits.

Den 22 febr. öppnades gosskolan, som nu har 50 elever, två ordinarie lärare, hjälp av evangelist samt min hustru såsom lärare i engelska. Samtidigt öppnades flickskolan, som har 21 elever. Den 25 öppnades gosskolan i Peishui, som har omkr. 20 elever och lärare från vårt ettåriga seminarium.

Den 23 febr. började en 5 dagars bibelkurs för troende, 30—40 deltagare; den 8 mars en kurs för predikanter och ledare, 12—16 deltagare.

Tältpredikoverksamhet pågick här i staden 28 febr.—3 mars, därefter i Hsingshechen, varest också särskilda möten för affärsmän höllos. Månadsmöten ha hållits här och i Huachow, då viktiga beslut fattats. Där valdes också två diakoner.

Det var oss en stor glädje att vid återkomsten se huru i det yttre ett bättre sakernas tillstånd inträtt i landet beroende på den förbättrade politiska ställningen.

Än större glädje beredde det oss att bevittna, vilken seger för evangelium, som vunnits genom vår evangelist och medhjälpares ståndaktighet under den förföljelse, som 1921 utbröt, och som tog fart på grund av Washington-konferensens förmenta avvoghet mot Kina. Gud har ingripit mot den självständiga »församlingens» förre ledare, som i flera år varit till hinder för vår verksamhet här i staden. Offentligen pryglad av militären på grund av sina bedrägerier i staden och avskedad i Shanghai från befattning som representant i denna trakt, har han nu förlorat allt anseende och erkännes ej ens av sina gamla meningsfränder. Den fientliga agitation mot utlänningar, som han under många år bedrivit, inser man nu, har varit obefogad; och så har även detta fått samverka till det bästa.

Våra möten äro bättre besökta av respektabelt folk, som gärna hälsar på i vårt hem och i gästrummen; ja, det synes vilja återgå till de utsikter, som rådde under vår första tid här, då Herrens Ande ledde många att hos oss lyssna till evangelium. Satan är dock verksam, vi behöva mycken förbön, att segern måtte befästas.

Pucheng den 30 mars 1923.

L. H. Linder.

*

Huru Gud frälsar.

Då jag för en tid sedan kom in på min mans kontor, fann jag honom där tillsammans med två andra försänkta i bön. Det var en nyinskriven opiepatient, som nu lades på Guds Faders hjärta så väl till kropp som själ.

Efter bönens slut hälsade jag på fru Chen för första gången. Som hon var hedning och förut aldrig varit hos oss, visade hon

sig icke alls tillgänglig. På flera år hade hon inte utfört något egentligt arbete i hemmet. Hon tillbringade sin dag med att röka och regera de sina med stränghet. Av hennes son hörde jag, att hennes häftighet på sista tiden tilltagit, och det fick våra andra kvinnor på stationen till att börja med också erfara. Ända in i våra sovrum kunde vi på natten höra hennes gräl. Att besvära sig med att läsa Guds ord, det ville hon inte. Det stötte hon ifrån sig. Att sysselsätta sig med något handarbete, det vägrade hon. Hon hade ju flera söner. Skulle hon då behöva arbeta? Aldrig tänkte hon på vilka summor, som måste utläggas för henne varje månad.

Det gällde att för henne liksom för de övriga patienterna ringa i böneklockan, att Guds ande måtte göra det ord, hon hörde, levande för hennes hjärta och väcka liv inne i det djupa mörkret. Över två månader stannade hon hos oss, och Herren till pris, fingo vi se det nya livet begynna spira i hjärtat. Hon begynta lyssna, då vi läste och även själv läsa och så öppnades hjärtedörren och ljuset trängde in.

Tiden för hemresan närmade sig. Hon kom till mig för att få ett samtal. Litet blygt började hon: »Kära fru, skulle Du vilja följa med mig hem till min by. Jag ville så gärna, att mina anhöriga och byfolket skulle få höra om den sanne Guden och vår Frälsare, Jesus Kristus.» Jag vet inte vem som blev mest glad, hon eller jag, över detta. Hon kunde inte lägga band på sin glädje, då hon, bibelkvinnan och jag satte oss upp i vagnen och åkte med hennes by och hem som mål. Vid ½2-tiden voro vi framme och blevo väl emottagna av äldste sonen, dottern, svärdottern, barn och barnbarn. Husfadern, som var ämbetsman, är ofta borta från hemmet. Under vägen dit hade vi talat därom, att ju mer man lyssnar till evangelium, desto mer vill man lyssna, när man börjat älska Gud. »Ja», sade hon med strålande ansikte, »ju mer man hör, desto mer tycker man om att höra».

Många kommo för att önska fru Chen välkommen hem igen, och så fingo de höra budskapet från Gud. Jag har sällan besökt någon plats, där de hört på under så stor stillhet och med sådant intresse. Bibelkvinnan och jag omväxlades med att tala och den kära fru Chen gav också klara vittnesbörd om frälsningen i Kristus allena. Vid ett tillfälle var en skara kvinnor samlade i hennes hem och samtalet rörde sig om bönen. Fråga efter fråga gjordes av de lyssnande kvinnorna. »Vill Gud i himlen höra oss?» »Skall vi ha med oss någon gåva till frun, när vi bedja?» »Vad skall vi säga?» »Vilken ställning skall vi intaga under bönen?» »Vart skola vi gå för att bedja?» Den ena frågan avlöste den andra.

Jag behöver väl inte säga, att det huset rensades från avgudarna. Somliga brändes såsom köksguden tillsammans med de fina förhängena framför hans altare, andra krossades. »Jag skall utrota avgudarnas namn utur landet». Sak. 13: 2. Det är gott för varje hem, där detta sker.

Den äldste sonen bekände sig också vilja tro på Jesus, och långt på aftonen sutto vi och samtalade med honom om de ting, som höra till Guds rike, och fastän det var sent, satt också den yngsta sonen och lyssnade, och vi förnummo, att hans hjärta hade öppnat sig för sanningen. Överallt i hemmen, på gatorna och i dörröppningarna togo vi plats för att därifrån kunna nå så många flera. Stor var den skara, som lyssnade. Måtte också den skara, som övergår till livet, bli stor. Det var intressant att betrakta folket, då fru Chen talade om sin nya Gud, den sanne Guden, han som allena kan frälsa.

I samma by bodde en man och hans hustru, som tillhörde baptisterna. Där de förut bodde, hade han blivit troende, men hade dessvärre, då han mött motstånd, satt sitt ljus under skäppan. Hustrun tycktes ännu vilja hålla fast vid Herren. Men i en jordbrukares hem är tiden mycket upptagen, isynnerhet då det finns många små barn i familjen. Jag tror dock, att Herren uppvärmde hennes hjärta. Mannen bekände som sin synd, att han hade undanhållit evangelium för dem, som sutto i mörker. Hustrun sade med tårar, att hon ville giva sina söndagar till arbetet bland

kvinnorna. Hon kunde läsa sin bibel och leda sången. Hennes föräldrar voro troende, och därför hade hon fått växa upp med naturliga fötter.

Ljuvliga voro de dagar, vi tillbragte bland dessa, och tacksamma till Gud vände vi hem igen. Vi bedja skördens Herre, att han själv ville giva växt åt utsädet.

Vi ha sedan haft brev från fru Chen. Till nästa söndag hoppas de få färdig en liten samlingssal i sin egen by. Säkert skall djävulen icke finna sig i detta intrång på hans område, men vår Jesus är segerherre, och allt skall underläggas hans fötter, han som allena är värdig att helt och hållet äga dem han skapat. I hans kraft skall denna nya plantering bevaras och säden fortsätta att växa till hans namns förhärligande. *Dagny Bergling.*

*

Utdrag ur enskilda brev.

Från Sinan skriver fröken *Pettersson* i enskilt brev: »Det har varit ganska svårt att komma igenom denna vinter. Vi ha behövt 8 kin. tunnor spannmål i månaden att mätta alla munnar med, och en tunna vete har kostat 35½ dollar. Blandsäd har knappast funnits att få köpa. Hirsen har hållit sig nära vetet i pris. Barnen växa, men det är drygt att hålla dem alla med kläder. Jag har fått litet pengar från Amerika, men o, vilka summor det drager under närvarande dyrtid...»

Det går ett rykte att 20,000 soldater skola komma från Shensi för att hjälpa Wu Pei fu i strid mot hans vederpart. Krig, krig är det ständiga samtalsämnet bland både höga och låga. Få se, hur det blir, om de nu skola drabba samman och förstöra vad som finnes av den nya grödan. — — —

Jag har tänkt skriva till alla, som skänkt gåvor till barnhemmet, om det nu bara kunde bli tid därtill. Barnen äro friska, och allt tyckes nu lyckas väl. De äro mycket lättare att sköta nu, sedan de flesta kunna gå för sig själva.

*

Missionär *Blom* skriver: »Den politiska ställningen är mycket hotande igen. Visserligen är det ej så stor fara, att vårt fält skall bliva invecklat i krigsrörelserna, men det kan hända, att Shensi kommer med i motsättning till centralregeringstrupperna. I så fall blir det stor risk. Om det går för Shansi att hålla sig neutralt, är osäkert. Men i alla händelser blir det nog dåligt med kustförbindelserna. Det arma folket, som ånyo skall underkastas denna plåga! — — — Det går trögt att få nödhjälpsmedel från provinsens huvudstad. Vi ha fått löfte om 75,000 dollar till utdelning i 22 distrikt och utsikt till ytterligare anslag. Men inga pengar ha kommit än, och innan de hinna komma och utdelas, blir nog nöden stor ute i bygderna. Regnet, som föll under påsktiden, har dock gjort stor skillnad i skördeutsikterna inom stora delar av området, fastän stora trakter ej fingo tillräckligt. Priserna ha dock gått ned ifrån 10 till 20 %. Men ändå lida de utblottade stor nöd på livsmedel, och priserna äro fortfarande 3 gånger det normala. Det var bra uppmuntrande, att nödhjälpsmedel komma hemifrån, ty härigenom bli vi i stånd att ytterligare hjälpa de troende. I de flesta fall få dessa ingenting med av den offentliga hjälpen.

*

Missionär *Wester* har i enskilt brev framställt en önskan att genom vår tidning få uttrycka sitt allra innerligaste tack till alla de vänner, som kommit ihåg honom och hans lille gosse i deras stora sorg och prövning. »Så gärna önskade jag», säger missionär Wester, »tacka genom brev till var och en särskilt, men detta är ej möjligt, åtminstone inte för närvarande. Varken tid eller krafter räcka till för så många. Herren hjälper så härligen genom de svåra dagarna. Mina älskade därhemma hos Jesus, nu så många, synas inte längre så förfärande långt borta, som först. Det obegränsade svalget, som skiljde oss åt, är försvunnet, och de komma mig alltjämt närmare. Herren, min Gud, vare evinnerligen prisad för hans underbara godhet, trofasthet och barmhärtighet. Ehuru ibland förklädda finnas de dock där allesammans, dessa vår Faders nådefulla egenskaper.»

*

Enligt nyss ingånget meddelande avresa missionär och fru Beinhoff med familj från Kina den 21 juni med Amerika som första mål.

*

Genom brev från missionär *Richard Anderson* erfara vi, att han ännu ej fullt återvunnit sina krafter utan måste ännu en tid söka lugn och stillhet på Kikungshan. Verksamheten inom Honanfu-distriktet pågår dock utan avbrott. Missionär Engbäck har börjat kunna taga mycket verksammare del däri, och de infödda arbetarna hava med stor trohet och nit ägnat sig åt verksamheten. Vi vilja särskilt anbefalla såväl missionärerna som de infödda i Honanfu distrikt i missionsvännernas hågkomst och förbön. Låt oss hålla ut i vår bön, att Herren måtte fullt återställa vår broder Richard Anderson. Vi böra också ihågkomma alla våra missionärer inom provinsen Honan, enär oroselementena där åter synas ha börjat röra på sig. Det meddelas, att Kina Inlandsmissionens missionär i Kwangchow m. fl. platser nödgats lämna sina stationer.

*

Det är glädjande att höra, att regn under april fallit rätt rikligt inom det värst hemsökta hungersnödsområdet. Folket har åter börjat fatta mod, och lugn och trygghet börjat inträda.

*

Missionär *Bergling* sänder från Hoyang följande meddelande av ganska uppmuntrande art: »Efter ett möte, där jag uppfordrades till insamling ibland dem, som ägde något att giva för de hungrande och lidande församlingsmedlemmarna, sände en av de kristna i brev anonymt in till mig 50 dollar för det ändamålet. En annan man, som ej äger mer än 4 tunnland jord och därtill ej har några biinkomster, sände mig för samma ändamål 20 dollar. Den som bar fram dessa medel, trodde detta var allt, vad givaren hade ihopsparat. Han hade lämnat sin gåva med orden: »Jag har säd, tills jag får nästa skörd, och då kan jag inte uthärda, att mina bröder i Kristus lida nöd.»

REDOVISNING

för medel influtna till "Svenska Missionen i Kina" under juni 1923.

Allmänna Missionsmedel.

1073.	»Obs.! Fly allt som ont synes»	32: —
1074.	»Herrens tionde»	1: 45
1076.	E. J.	10: —
1077.	H. B., Stockholm	25: —
1078.	Kinesernas Vänner, Jönköping	500: —
1079.	Missionsmedel från Mora, gm M. S.	15: —
1080.	»Syskonringen på fjället», gm E. W., Dals-Rostock	15: —
1083.	Daggryningen i K. M. A. till E. Bergs underhåll	150: —
1084.	K. M. A., till A. Forssbergs underh.	50: —
1085.	K. M. A:s pensionsfond till d:o	75: —
1087.	F. P., Björklinge, resebidrag	17: —
1088.	Från Missionsofferafton i Norra kyrksalen, Norrköping, gm L. H.	50: —
1093.	E. J., Boden, till J. Aspbergs underh.	100: —
1094.	»—n, Filipp. 4: 91»	30: —
1095.	Konferensen i Folketorp, till V. Westers underh.	55: —
1096.	H. L., gm O. L., Skövde	10: —
1099.	»Annie»	10: —
1100.	»Söndagsfrukostsparbössan»	50: —
1101.	»A. H—ms sparbössa för Kina»	25: —
1102.	Ur systrarna S. och E:s sparbössa	6: —
1103.	Ur Guds rika förråd	14: —
1104.	M. L., Simrishamn	2: 75
1109.	»En vän», till E. Sjöströms underh., gm A. B., Skellefteå	30: —
1110.	Offerkuvert, gm d:o	10: —
1115.	K. E., Knutby	25: —
1116.	E. D., i stället för syförening, gm F. B., Sollefteå	20: —
1117.	Behållning av kaffeservering vid möte i folkskolan gm d:o	14: 50
1118.	Sägkvarns Jungfruförening, till Anna Eriksons underh.	45: —
1119.	D:o till M. Lindéns underh.	45: —
1120.	Södra K. F. U. M:s distrikts bidrag till Ossian Beinhoffs underh.	500: —
1121.	L. B., offerkuvert, gm F. W., Storvik	3: —
1122.	H. R., Stockholm	25: —
1126.	Från Malmö K. F. U. K., koll.	15: —
1127.	»Ps. 28: 9», till R. Andersons underh.	500: —
1128.	D., Hemmesjö, gm E. J.	10: —
1129.	Vänner i Tjingsjö gm d:o	14: 25
1130.	E. J., Sala	20: —
1131.	Syföreningen i Slättevalla	100: —
1132.	A. A., Slättevalla	40: —
1133.	C. W. C., Leksberg	20: —
1134.	E. B., Göteborg, »ett tackoffer åt Herren»	500: —
1136.	S. I., Björkeryd, »samlade tioöringar»	6: 50
1137.	E. H., Stockholm, »till frakt för julklapparna»	4: —
1138.	B. E. D., »tackoffer», gm E. G., Sollefteå	40: —
1139.	E. O., Göteborg, »ett tackoffer»	200: —
1141.	Sparb.-medel från E. H., Vadstena	10: —
1142.	Ch. A., Vadstena, till frakt för julladdorna	5: —
1143.	»Onämnd» gm M. K.	8: 50
1144.	A. Ö., offerkuvert, gm d:o	2: 50
1145.	»Den 11 Juni»	15: —
1147.	F. N., Stockholm, sparb.-medel	61: 40
1148.	A. K., Strängnäs	25: —
1154.	K. F. U. K:s Centralförening, gm K. M. A., till Maria Björklunds underhåll	900: —
1155.	E. och A. E. Kimstad	50: —
1156.	E. O., gm K. D., Växjö	100: —
1157.	B. R. gm d:o	10: —
1158.	»Blanka pengar och ettöringar i Herrens Jesu välsignade namn» av O. och H. K., Lund	18: 18
1160.	C. H., Växjö	50: —
1161.	»I Jesu namn», gm S. S., Skärstad	50: —
1162.	Koll. i Gränna kyrka, gm E. S.	76: —
1163.	»Obs.! Fly allt son ont synes»	30: —
1164.	»Herrens tionde»	15: 80
1165.	»Pris ske Gud som löst en stor knut!»	10: —
1166.	Stengöl-Spjutbygds Miss.-syfören:s »synötestioöringar»	7: —
1167.	M. J:s sparbössa, Norrköping	17: 50
1168.	»Syster Hannas sparbössa», d:o	18: —
1169.	J. A., Siringe	13: 25
1170.	»Tackoffer»	50: —
1171.	Offerkuvert, gm S. N., Vemdalen	22: 64
1172.	D:o, gm G. L., d:o	7: 22
1174.	St. Bölö syförening	50: —
1175.	H. G., Göteborg	12: —
1177.	Röks Syförening	175: —
1179.	»Ett arvode», Ps. 146: 5	50: —
1180.	Ps. 50: 13, tre st. sparbössor	147: 60
1181.	W. G., Tibro	100: —
1182.	Koll. i Ullervad gm A. J.	11: 03
1183.	Lugnås mfg, resebidrag	5: —
1184.	L. O., Kristinehamn	6: —
1185.	M. H., Magra	30: —
1188.	Från Skellefteå landsförsamling	65: —
1189.	»Tackoffer den 13 juni» gm A. B., Skellefteå	10: —
1190.	Holmestad sykrets	76: 60
1191.	E. W., Hälsingborg	30: —
1198.	Hara missionsförening	63: —
1199.	E. B., Stockholm	50: —
1200.	A. F., Södertälje	32: —
1201.	»I Jesu namn»	5: —
1203.	En gåva från skolbarn i Klöfsjö, gm H. B.	9: —
1205.	Koll. i Maria folkskola	3: —
1206.	K. B., Östersund, gm G. A., Järpen	15: —
1208.	E. & J. R—n, till Rich. Anderssons underhåll	500: —
1209.	Koll. vid Grycksbo syfören. på Bengtsarvet 21/6 23, gm V. W., Aspeboda	21: —
1210.	»B. E. D., i stället för krans på fru Lundholms grav»	10: —
1213.	M. H., Järlåsa	10: —
1214.	Koll. i Simonsbo, gm L. G. L.	6: —

1215. J. A. H., Järlåsa 20: —
1216. Koll. i Sala, gm K. A. A. 25: —
1217. H. M., Sala 10: —
1218. »Onämnd» 50: —
1219. A. D., Sala 50: —
1220. S. O., d:o, ur sparbössan 15: —
1221. A. N. W., Korsnäs 50: —
1222. Koll. i Brötjärna, gm A. R. 50: —
1223. Syfören. i Mänsta 50: —
1224. Koll. i Skattungbyn, gm C. F. P. 14: —
1225. C. F. P., d:o, resebidrag 10: —
1226. Koll. i Edsbyn, gm E. W. 42: —
1227. D:o i Järfsö, gm K. K. 27: 30
1228. Ur sparb. och kontant vid syfören:s i Johannisberg, försäljn. gm S. S. 80: 85
1232. I. L., Kumla 9: 50
1233. G. K., Björköby 30: —
1234. Skierydskretsens Ungd.-fören. 75: —
1235. Lekeryds Östra Missionsförsaml. 25: —
1236. J. H. 23: —
1237. »Ps. 103», O. A. O., Östervåla 5: —
1238. I. A., Norrköping 100: —
1239. D:o till frakt för julklädorna 10: —
1240. K. F. U. M:s Uppsvenska distrikt, för Morris Berglings underh. 600: —

Kr. 7,867: 32

Särskilda ändamål.

1075. »Onämnd», till driftkostnad för Manl. Sem. höstterminen 1923 2,750: —
1081. »Med tack för dagligt bröd», till de hungrande, gm I. A., Norrköping 30: —
1082. E. L., Alingsås, till de nödl. 30: —
1086. Vänner i Falköping, till de nödlidande gm A. H. 26: —
1089. Från Missionsofferafton i Norra kyrksalen, Norrköping, till de nödl. 50: —
1090. »1 maj—30 april», till »Vällinggrytan» 150: —
1091. »Frukta icke, ty du skall icke komma på skam», till de nödl. 20: —
1092. Koll. från Husaby och Skjelvums Mfg till d:o 81: —
1097. »Bönhörelse», till Emma Andersson, att anv. efter gottf 10: —
1098. A. O., Ulricehamn, till de nödl. 25: —
1105. D. N., till de hungrande 5: —
1106. S. och J. F., Malmö, till de hungrande 10: —
1107. K. A., Järle, till d:o 20: —
1108. D:o för bibelkv. Liu Ta-sao 250: —
1111. A. J., till de nödlidande 50: —
1112. »Hednavännernas Allians» för deras tre evangelisters underh. 300: —
1113. Traryds Kyrkl. Ungd.-förening, för reparationer och ombygge på Yünchengs missionsstation 35: —
1114. E. W., Traryd, till d:o 5: —
1123. H. H., Jämserum, till A. Erikssons verksam. att anv. efter gottf. 40: —
1124. M. och O. A. J., Norrköping, till M. Ringberg, att anv. i verks. efter gottf. 50: —
1125. »Kinavän», till N. Engbäck, för en skolgosse i Yüncheng 100: —
1135. En söndagsskolas Barnmfg, Hälsingborg, till flickan Ai-hua's underhåll i barnhemmet Sinan 150: —
1140. Blasieholmskyrkans Barnmfg för Wang Tien-cheng, Chiehchow 200: —
1146. S. St., Sthlm, för evang. i Juicheng 200: —
1149. Några Missionsvänner i Strängnäs, till de hungrande, gm A. K. 50: —
1150. Alingsås Mfgs syförening för en skolgosses underh. i Honanfu 75: —
1151. B. S., Vägersta, till de nödlidande 5: —
1152. Daggryningen i K. M. A. för flickskolorna i Kina, Honanfu 350: —, Hoyang 350: —, Ishih 350: —, Puchow 350: —, Mienchih 350: —, Pucheng 350: —, Hancheng 350: — 2,450: —
1153. Daggryningen i K. M. A., till lärarinnor i Flickskolorna, Honanfu 200:—, Hoyang 100:—, Ishih 100:—, Puchow 75: —, Mienchich 100: —, Pucheng 100: —, Hancheng 100: —, Extra bidrag till Honanfu 200: — 975: —
1159. »Onämnd», Göteborg, »till de nödl. i Kina» 10: —
1173. Kinasyföreningen, Linngby, till I. Ackzell, för barn- och kvinnoarb. 150: —
1176. Missionsvänner på Gottland, till H. Linder, att anv. efter gottf. 110: —
1178. Z., Tranås, till hjälp för de hungrande 50: —
1186. »Några småbarns sparbössor i Stengöl, till arbetet i Mienchih gm R. M. 5: —
1187. E. P., Hälsingborg, till de hungrande 15: —
1192. E. W., d:o, till Barnh. i Sinan 20: —
1193. »Onämnd, tackoffer på 50-årsdagen, till verks. på R. Anderssons station, gm M. J., Kinnemalma 100: —
1194. N. P. E., Långkälen, till H. Wang, att anv. i verks. efter gottf. 20: —
1195. L. O. Storhögen, till d:o 8: 50
1196. P. O., d:o, till d:o 2: 50
1197. S. & N. N., Korsmyrbränna, till d:o 6: —
1202. Missions- och Ungd.-fören. i Hova, till de hungr. i Kina 75: —
1204. S. S., Kiel, till en lärares underh. i Mienchih 25: —
1207. »Vällinggrytan, 1 maj—30 april» 150: —
1211. S. E., för sålda ex. »På Hedningarnas Mark» till Skolan i Sinan fullb. 27: 75
1212. M. H., Björnö, till tältmissionen i Sinan 10: —
1229. Vänner i Malmö, för skolg. Nyenteng, Ishih, gm R. F. 50: —
1230. P. E. W., Djursholm, för evang. Sung Hsi-lien 30: —
1231. Koll. vid Djursätra Brunn, till kapellköpet i Juicheng, gm A. M. 60: 66

Kr. 9,067: 41

Allmänna misslonsmedel 7,867: 32
Särskilda ändamål 9,067: 41

Summa under juni månad Kr. 16,934: 73

Med varmt tack till varje givare!

»Tacken himmelens Gud, ty hans nåd varar evinnerligen.» Ps. 136: 26.

Expedition: **Drottninggatan 55.** Telegramadress: **"Sinim", Stockholm.**
Telefon: **Riks 44 59. Allm. 224 73.**

INNEHÅLL:

Gud är din Fader. — Missionsuppgiften, en Guds gåva. — Hemförlovad missionsvän. — Från redaktion och expedition. — Tacksägelse- och böneämnen. — Från missionärerna. — Redovisning.

Stockholm, Svenska Tryckeriaktiebolaget, 1923.

N:r 12. ÅRG. 28. 6 AUG. 1923. PREN.-PRIS 2:25.

REDAKTÖR: NATH. HÖGMAN.

LÅTOM OSS HÅLLA FAST VID BEKÄNNELSEN.

Ebr. 4: 14.

Detta är en förmaning, ställd till oss av Herrens Ande. Förmaningar av människor till människor äro ofta ägnade att vända blicken på en själv och hava därför ej sällan till resultat, att man vid tanken på egen ofullkomlighet och svaghet blir betryckt och nedstämd. Denna förmaning åter har till syfte att vända blicken bort från oss själva och fästa den på en annan.

Av samma brevs tredje kapitels första vers lära vi, vad som här menas med ordet bekännelse. Där heter ordet nämligen enligt den schweiziska bibelöversättningen: »Akten på aposteln och ökversteprästen, som vi bekänna, Jesus. Vår bekännelses föremål, vår bekännelses innehåll är Jesus. Att hålla fast vid bekännelsen är därför att hålla fast vid Jesus. Detta löser oss från oss själva och fäster oss vid honom, och då får även den svagaste frimodighet.

Vi kunna hålla fast vid bekännelsen, ty vi hava en stor överstepräst, som har genomfarit himlarna, Jesus, Guds Son. Ifrån jordens nedersta rum, ifrån dödsriket, ifrån det djupaste djupet och genom alla himlarymderna for han segrande fram. Och han gick ända in i den innersta helgedomen i himmelen, ända fram till Guds tron. Där framträdde han såsom vår överstepräst inför Gud. Sålunda banade han också vägen för oss ända fram till nådens tron; och han ej blott banade vägen utan han blev själv vägen. Därför är Jesus en sådan s t o r överstepräst, och därför kunna vi med sådan frimodighet hålla fast vid honom såsom vår bekännelse.

Men Jesus gick ej blott e n g å n g in i det allraheligaste i himmelen såsom vår överstepräst, utan han satte sig där på Majestätets högra sida, och han sitter alltfort där för att ständigt inför Gud göra sin försoning gällande oss till godo. Han är i

den meningen dagligen och stundligen vår store överstepräst. Vilken outsägligt dyrbar förmån att ständigt, under alla förhållanden få hålla fast vid den bekännelsen! Här hava vi en fast grund för vår frälsning. Huru vi än frukta och bäva i hjärta och samvete i känslan av vår synd och skuld, behöva vi ej förtvivla, ty vi ha vår store överstepräst, honom som själv är försoningen för våra synder. All osäkerhet och ovisshet må här försvinna. Här få vi lyfta upp våra huvuden och sjunga: »Vi ha förlossning igenom blodet.» Den själ, som håller fast vid den bekännelsen, skall aldrig gå förlorad.

Huru enkel är ej denna hemlighet och dock så stor. Just där du står, just sådan du är får du hålla fast vid denna bekännelse. Du slipper att se på dig själv, du slipper att se på dina svagheter, du får blott se på Jesus. Där blir då ej längre en hög bekännelse eller en låg bekännelse, en mer eller mindre märkvärdig bekännelse såsom ett uttryck för vad du själv är, utan bekännelsen blir Jesus allenast.

Vi kunna vidare hålla fast vid bekännelsen, därför att vi ha en oändligt öm överstepräst. Jesus är ej bara stor i sin härlighet. Han är också stor i sin ömhet. »Ty vi hava icke en sådan överstepräst, som ej kan hava medlidande med våra svagheter», heter det vidare. Han har medlidande med våra svagheter. Det är ej så, att han bara tycker synd om oss. Människor kunna tycka synd om varandra. Men han går djupare. Han l i d e r m e d oss. Sådan är vår överstepräst.

Hur kan han då lida med oss. Jo, han har varit frestad i allting likasom vi. Det finnes intet läge, en människa kan komma uti i denna värld, som han ej genom erfarenhet känner till. Och komma vi till honom med vår nöd, händer det aldrig, att han lättvindigt avfärdar oss.

Hur ljuvligt är det ej att under lidandestider finna en människa, som känner medlidande. En sådan behöver ej säga många ord. Blott hjärta möter hjärta, kommer det en att glömma lidandet. Men detta är blott en svag bild av, hur Jesus lider med sina barn. Och han blir aldrig hård i sin dom, då vi endast ha svagheter att komma till honom med. Detta lockar tvärtom fram hans medlidande i ännu högre grad. Detta ger oss frimodighet att hålla fast vid bekännelsen av Jesus såsom vår överstepräst.

Och med denna bekännelse få vi frimodigt gå fram till nådens tron. Där skola vi finna nåd, ej dom utan nåd. Finnes det väl något ljuvligare för syndare än nåd! Och det är vid nådens tron, vi finna hjälp, hjälp i rätt tid. Det ord, som här återgives med hjälp, betyder egentligen: löpande till undsättning vid någons nödrop. Så snart en människa ropar i sin nöd, löper vår överstepräst till hennes hjälp. Och han kommer aldrig försent. Och han kommer aldrig utan hjälp. Och hjälpen tilldelas ej efter förtjänst. Den gives alltid av nåd och av bara nåd.

Ja, sådan är den apostel och överstepräst, Jesus, som vi bekänna. Låtom oss därför hålla fast vid bekännelsen!

FRÅN REDAKTION OCH EXPEDITION

Avskiljning av nya missionärer.

Söndagen den 19 aug. kommer fröken Minnie Nicholson att avskiljas till missionär för Kina och söndagen den 2 sept. fröken Lisa Gustafsson; fröken Nicholson i sin hemförsamlings kyrka i Kristdala och fröken Gustafsson i Betlehemskyrkan i Göteborg. Vi bedja att missionsvännerna i förbön följa dessa våra systrar.

Missionssekreterare Högman

vistas för närvarande vid västkusten för sin hälsas skötande. Vi äro övertygade om att missionens vänner alltfort bära honom på bönens armar inför Herren.

FRÅN MISSIONÄRERNA

På Guds åkerfält.

Lördag morgon tidigt bar det i väg till byarna. Denna gång hade jag med mig litet matsäck, ty att i nio dagars tid leva på hungersnödskost vågade jag inte. Efter två mils färd kommo vi fram till Futsuen, en rätt stor by med en två, tre hundra familjer. Här är det ett alldeles nytt arbete. Jag var den första utländska kvinna som varit där. Det finnes flera där som vilja tro på Gud, vunna genom kinesernas vittnesbörd. Då vi kommo dit på middagen, hade vi snart både stora rummet och gården fyllda med nyfikna människor. Det ordet kom då så levande för mig: »Då han såg folkskarorna, varkunnade han sig över dem, ty de voro såsom får utan herde.» Ljuvligt var det att få berätta för dem den sköna berättelsen om herden, som sökte det vilsegångna lammet. Gång på gång nickade de till mig och utropade: »Ack! gå vi vilse? Gå vi på vägen, som bär till avgrunden? Men säg oss då, hur vi skola komma in på vägen, som bär till himlen.»

I denna by besökte vi fyra hem, där alla ville tro på Gud. Platsen påminte mig så mycket om det kära Skellefteå. Varför? Jo, de troende där tröttnade aldrig att höra. De samlades i det första hemmet vi tagit in i. Sedan gingo de med till alla hemmen under fem timmars tid. »Nu ären I väl trötta», sade jag till dem, då jag satte mig upp i kärran för att fortsätta till Hsiahsien, vår utstation. »Nej då, vi komma till Hsiahsien tidigt i morgon.» »Det orkar ni väl inte, ni ha ju över en mil dit», sade jag.

Vilken vila var det ej att få sätta sig upp i kärran! O, så härligt, att vi inte ha bilar eller tåg här, utan få tid att tänka, bedja och se det sköna som finnes, medan vagnen så sakta rullar fram på landsvägen! Vad folket trälar och arbetar dag och natt med att vattna sina veteåkrar. Här nära bergen ha de gott vatten. Annat är det nära vår stad Yuncheng. Här är det ökenlikt nu efter den förskräckliga torkan.

Just som solen gick ned Palmsöndag afton åkte vi upp till utstationen Hsiahsien. Här bor äldste Tsao med sin familj. Han själv var borta på landet och besökte några kristna, men gamla farmor kom så strålande och tog emot mig. Och barnen sedan! Vad de voro intresserade av att få bära in min matkorg, ty de visste, att det vankades något gott för dem. Man måste ha förning med sig, då man reser omkring på landet.

Sedan jag fått litet kvällsmat, samlades vi till bön i det lilla kapellet. »Nu ska frun predika länge för oss», sade farmor. »Nej, bara litet», sade en annan kvinna, »men säg om det många, många gånger, så att jag kan få det med mig hem.» »Ja, ni har alldeles rätt», sade jag. »Ni ska få lära er texten utantill i kväll, så kan ni läsa den, tills ni somnar, och sedan fortsätta i morgon bittida.»

Det blev sent, innan det sista ljuset blev släckt, och det sista ljudet dog bort. Jag hade rivit bort papperet i fönstret för att få luft i mitt lilla rum. Nu strömmade blomdoften in från det stora blommande aprikosträdet, som stod utanför. O, så gott att få gå till ro! »För den dag, som nu har gått till ända, o, min frälsnings

Gud, jag tackar dig», sjöng jag för mig själv, då ljuset var släckt.

Palmsöndag! Jag skulle velat giva mycket för att få höra kyrkklockorna ringa i dag. I stället hör jag farmor dra på bälgen. Hon hör att jag är uppe och vill komma in med kokande vatten. Jag lade litet malet kaffe i en kopp, slog kokande vatten på och lade tefatet över. »Nu skall det stå litet, tills det blir färdigt», sade jag. »Hy, en sådan välling», sade farmor. »Hur kan ni dricka den? Och så illa som den luktar sedan!» »En härlig doft», sade jag och skrattade.

Knappast hade jag slutat min frukost, förrän de troende kvinnorna, som vi besökt dagen förut, kommo. Äkta Skellefteå missionsvänner, tänkte jag, som aldrig få höra nog! Vad de strålade! Vad de klappade om mig med sina flottiga händer! »Vi komma så tidigt, sade de, för att få läsa litet, och kanske frun vill ha ett litet möte med oss. Vi vill så gärna få höra om igen om herden, som sökte det vilsegångna lammet.» Så höllo vi på i tre timmar innan den egentliga gudstjänsten skulle börja.

Det lilla kapellet blev fyllt till sista plats. Äldste Tsao kom hem till gudstjänsten. Då vi reste oss upp och sjöngo: »Vid Jesu kors det dyra», kände jag, att det var hälg ibland oss. Sedan fingo vi höra om Jesu lidande och död. Predikan över detta ämne tycktes gripa mången djupt.

Då kvinnorna från byn gingo hem, voro de mycket rörda. »Tänk, vilken dag», sade de. »Vi ha varit hos Jesus hela dagen.» »Och nu går han med er hela vägen hem och stannar hos er och vakar över er både dag och natt», sade jag. Hos två av dem kommo stora tårar i ögonen.

Klockan halv fem åto vi middag. Hade då ingenting ätit sedan frukost klockan åtta. »Skall jag nu gå ut på husbesök med frun?» frågade farmor, sedan vi hade ätit. »Nej, vet du, vi skola vänta tills i morgon. Om en timme är det sånggudstjänst.» Jag föreslog, att vi skulle få sitta ute under stjärnklar himmel och lova Gud. Vilken härlig afton under de stora blommande träden! Inte voro vi så många, men var och en av oss valde en sång. Till slut föreslog äldste Tsaos lilla dotter sången: »När han kommer, när han kommer.» Själv är hon en liten ädelsten i Mästarens krona. Så var den sköna Palmsöndagen till ända.

På måndagen kommo rätt många kvinnor och hälsade på oss. Det var så rart att se dem komma med litet gott till mig, inknutet i sina näsdukar. De flesta kommo med ägg, färska fina ägg. Sedan vi slutat vårt lilla möte, gingo vi ut i staden. Alla ville de ha mig med till sina hem. Alla ville de bjuda mig på mat, men då jag sade dem, att om jag skulle gå till åtta hem och äta, hur skulle det då gå med undervisningen? Jag hade ju kommit för att hjälpa dem att få höra mera om Jesus. O, om dessa kvinnor ville komma helt över på Herrens sida! En av dem blev döpt förra hösten. Hon har sidenfabrik. I staden finnes ungefär 150 familjer, som driva denna industri, men på grund av hungersnöden ha över hälften måst lägga ner arbetet. O, denna skriande nöd överallt!

Nästa dag efter frukosten lämnade vi och reste till en annan by. Där bodde också ett par hundra familjer. I den byn stannade jag i tre dagar. Här bor en mycket älsklig troende familj. Husfadern, som är lantbrukare, blev döpt förra året. De ha åtta söner. En av sönerna döptes i våras, och hans mor hoppas att bli döpt nu i vår. I höstas, då en av evangelisterna var där och predikade, kom en gammal kvinna in till aftonbönen. Då hon hörde talas om hur Jesus botade sjuka, frågade hon, om Jesus också kunde bota henne. Hon hade nämligen haft slag för en längre tid sedan, och hela munnen hade dragits bort till örat, så att hon hade mycket svårt att äta. »Jo, Jesus kan bota dig, om du vill omvända dig och tro på honom», sade vår nydöpte broder. »Vi skola bedja för dig dag och natt», sade han, »men du måste också bedja själv, och så måste du rensa ditt hem från avgudar, så att du kan bjuda Jesus in i ett

rent hem.» Så började mannen och hustrun att ropa till Gud att bota kvinnan, och tänk, inom en månads tid var den gamla frisk.

Så snart jag kom till byn, kom denna kvinna för att hälsa på mig. Hon var så ivrig att få tala om hur stora ting Gud hade gjort med henne. »Nu är jag hans eget barn. Först gjorde han mig frisk, sedan gjorde han mitt hjärta rent. Förr var jag ensam i många år, men nu äro vi två. När jag sover, så vet jag, att han står bredvid mig. Ofta om nätterna, när jag har svårt att få sova, sjunger jag: 'Jesus älskar mig, jag vet det.' Ibland sitter jag och talar högt med honom. Då tro grannarna att jag är tokig, men jag tänker: Arma människor, så förblindade de äro!»

Under de tre dagarna jag var där, var hon med hela tiden. Folket i byn är mycket rörligt av sig. De komma och gå från tidiga morgonstunden till sent på kvällen. Vi hade aftonbön ute under stjärnklar himmel. Gårdsplanen var då alldeles full av män, kvinnor och barn. Ibland blev klockan både tio och elva, innan de gingo, men det är mycket svårt att få dem att lära sig något. Det fattas intresse för det. O, om de endast ville låta Gud tala till sig! Annat är det med de fyra kvinnorna från byn, som jag kallar Skellefteå. Även till den by, där jag nu var, kommo de strax efter frukosten. De stannade hela dagen och läste så flitigt. De ha verkligen ett så innerligt behov efter Gud, så det är riktigt välsignat att hjälpa dem framåt. »Tänk att bli en ny människa! Att få ett vitt hjärta i stället för det svarta! Vilken skillnad jag känner redan nu i mitt hjärta!» sade en av kvinnorna med det djupaste allvar, under det hon satt och läste. »Hur då?» frågade jag. »Jo, jag behöver Jesus varje stund. Jag vet att han bor i mitt hjärta, ty han talar till mig.» Då de på kvällen gingo hem, följde jag dem en bit på vägen. Vi gingo genom vattnade sädesfält. Oljeväxten stod just i blom, och luften var mättad av dess doft. Här vattnas fälten natt och dag. Annars skulle allt vara förtorkat. Här lever folket till stor del på bröd och degremsor av barkmjöl och agnar. Med litet färska klöverblad till smakade det ej så illa. Jag brukar äta deras mat uteslutande, men denna kost var dock ej tillräckligt för mig. Kineserna kunna förtära sådana kvantiteter mot oss europeer.

Långfredagen reste jag till en annan by. En av de kristna där kom och hämtade mig med sin vagn. En del av vägen åkte vi genom de härligaste fruktträdgårdar mest bestående av päronträd. Det blåste så starkt den dagen, att det var som om vi kommit in i en snöstorm. Det virvlade vitt i luften av päronblommor.

När vi åkte in i den lilla byn vid foten av berget uppför den steniga backen stannade vagnen på en rymlig tröskplan framför en stor svartmålad port. Över porten stod skrivet med stora skrivtecken: »Den som omvänder sig och tror, han skall varda frälst.» Detta är P'eis hem. Han är en välbärgad lantbrukare, en ovanligt varm och nitisk man, som kan offra mycket för att vinna andra för Gud. Han går från marknad till marknad och predikar, och flera ha genom hans vittnesbörd kommit till tro på Gud. »Jag gav mig ingen ro», sade han, »förrän jag fick min hustru att omvända sig och tro på Gud. Nu är hon mycket bättre än jag», och det är sant. Hon är den mest älskliga och gudfruktiga kvinna, som man kan träffa på. Hon lever ett så innerligt liv med sin Gud.

I detta hem firade jag en ljuvlig påskhälg. Påskdagen regnade det så smått, men vilka kommo ej traskande in på gården om inte de fyra kvinnorna, som så troget ha kommit med, var vi varit. En dryg halv mil hade de åter gått för att få vara med om ett möte.

Just som vi sitta och läsa med kvinnorna, innan mötet skulle börja, rullar en vagn in på gården. Min man har själv kommit för att hämta mig. Han hade med sig härligt gott kaffe och smörgåsar. O, så gott det smakade! Till mötet kommo ej så många, ty regnet tilltog. Då vi vid tretiden lämnade byn, regnade det riktigt, ett välsignat regn, som vi bedit

Gud om under månader. Efter dryga två svenska mils åkning var det skönt att komma hem. Vita och blå syrener stodo i glas överallt på borden. Hälg vilade över det hela.

Nu har mitt brev blivit allt för långt. Vill blott tillägga att bibelkursen, som vi slutade samma dag, som jag reste på landet, var mycket välsignad. Vi hade först sökarna under en vecka, sedan de troende, inalles 57 kvinnor deltogo i undervisningen. Bedjen för alla dessa, att de må kunna vara ljus i sin omgivning.

En så hjärtlig hälsning.

Eder i Jesu kärlek

Sekine Sandberg.

Arbetet i Chiehchow under 1:sta kvartalet 1923.

STÄLLNINGEN. Under kvartalet hava förhållandena i det yttre ej väsentligen förändrats. Visserligen gjordes en del överfall i slutet av det kinesiska året, då behovet efter pengar för betalande av årets skulder såsom alltid gjorde sig gällande, men myndigheterna hava i allmänhet uppehållit ordningen. Enstaka fall hava också förekommit, då de fattiga slagit sig tillsammans och gjort hemgång hos någon förmögen lantbrukare samt beskattat hans sädesförråd. Sådant är dock mera ursäktligt i dessa nödtider och betraktas knappast som röveri, utan snarare som en expropriation. När ägaren behållit stora kvantiteter utöver det han behöver för sig och de sina i hopp att sedan priserna skola stiga, har man ej stora sympatier för honom. Den lilla nödhjälp, som vi kunde utdela just före kinesiska nyåret, lättade bekymren för de fattigaste bland de kristna, och sedan ha efter hand donationer inkommit från församlingar runt omkring i Kina, så att utsikter till förnyad utdelning givas. Det torra vädret har dock fortsatt, så att den växande grödan till större delen dött bort, där ej möjlighet till artificiell bevattning finnes. De som kunnat vattna ha å andra sidan fått sätta in all sin kraft på detta, vilket inverkat på den religiösa livaktigheten särskilt på landsbygden.

PREDIKOVERKSAMHETEN. Tältet var ute under tiden från jul till början av febr. i Chiehchow västra byalag. Som det då var som kallast, tillätos predikanterna att hålla ett fyrfat med kol i gång i tältet, och detta bidrog att hålla folket där, särskilt på kvällarna, då de ej voro upptagna med annat arbete. Särskilt i byn Hutsuen, där gamle diakonen Chang bor, blev intresset livligt, och ett tjugutal forskare läto anteckna sina namn. För att hålla intresset vid makt har byn sedan fått söndagliga besök av frivilliga predikanter, och vi hoppas, att de intresserade skola bevaras och tillväxa i tron. Några av eleverna från Yüncheng, som fått hjälp i skolan, fingo maten under ferierna såsom biträden i tältverksamheten. De äro väl kanske omogna, men de kunna ändå inför lantfolket tala om vad de sätta sin lit till, och kanhända deras egna erfarenheter under arbetet komma dem att växa och fördjupas. Möjligen kunde de få en kallelse därvid att ägna sin livskraft åt Herrens tjänst. De följde med äldre troende på husbesök i byarne och biträdde vid friluftsmöten, som höllos i andra byar nära till den, där tältet var, för att inbjuda besökande till predikan i tältet. I och med det nya (kinesiska) året flyttades tältet in på Yühsiangs område, och församlingen där övertog ansvaret för anordningarne. Evangelisten Ti följde ju med, ty han är nu nästan oskiljaktig från tältet, men för övrigt fick pastor Ching med sina hjälpare bära bördan.

FÖRSAMLINGSVÅRDEN. De medfödda medarbetarne och församlingstjänarne hava måst sörja för de troendes omvårdnad på egen hand mer än vanligt under det gångna kvartalet, ty missionens konferens och ledningens sammanträden, synodsammanträdet och därmed sammanhängande arbete, Kikungshanskolans öppnande efter avbrottet på grund av det hotande rövaröverfallet och skolstyrelsens sammanträden två gånger, allt har tillsammans med seminariets i Yüncheng krav på min tid och mina krafter gjort det omöjligt att mer än några få gånger

besöka stationen och utstationerna. Den snälle pastor Ching är svag och skröplig samt behöver mycket väl en »komminister» att besöka de kristna på landet. Bristen häruti är nog till stor del ansvarig för de jämförelsevis dåligt besökta söndagsgudstjänsterna, i all synnerhet vad kvinnorna beträffar. Vi ha nu på prov anställt en bibelkvinna Wang i Chiehchow, och det är att hoppas, att hon skall kunna bliva till hjälp även i utstationsdistrikten. Kvinnornas deltagande i gudstjänsten i Chiehchow har märkbart ökats, sedan hon upptog sin verksamhet. Där äro för övrigt även männen väl representerade, och jag tror, att de unga, som i höstas invaldes i Församlingsrådet ej varit utan inflytande härvidlag. Diakonerna i Chingou arbeta troget i sin uppgift, och trots nödtiden är alltid kapellet där fullsatt. Herren skydde sin plantering.

SKOLVERK- Gosskolan öppnades sent, SAMHETEN. emedan vi förutsågo, att elever ej skulle kunna komma förrän efter det kin. nyåret. När vi sedan började, så var det ytterst få, som kunde själva helt bekosta skolgången. Avgifterna få vi nog ej alls, och nödhjälp har använts i större eller mindre utsträckning för att göra det möjligt att få barnen till skolan. På det viset få ju barnen sin mat och därtill fortsätta sin kristliga fostran, vilket vi trott vara i överensstämmelse med donatorernas önskan. Elevantalet är nu 21 och läraren Chao är fortfarande deras vårdare i andligt och lekamligt hänseende. Ett antal f. d. elever från Chiehchow undervisas nu i Yünchengs folkskola och några i mellanskolan och Seminariet, allt med understöd från Chiehchow skolkassa, emedan folkskolan av brist på krafter måst nedläggas där. Vi hoppas deras fostran skall komma distriktet till godo.

Bedjen att Herren måtte sända arbetare till fälten i Chiehchow.

Yüncheng i april 1923.

Carl F. Blom.

På stormöten.

Då nu något mer än en månad gått, sedan jag från språkskolan kom upp hit till vårt fält, ville jag gärna meddela några av mina upplevelser här.

Den 12 och 13 maj hade vi s. k. stormöte här i Puchowfu. Sen ett par veckor före mötet pågick en större vårmarknad i staden, som därför var flitigt besökt av folk från landsbygden och närbelägna städer. Våra evangelister hade ett predikotält uppslaget på själva marknadsplatsen, där de predikade från morgon till kväll så ofta några åhörare samlats. Något direkt resultat ha vi dock ej försport ännu. De olika teatersällskapen, som med ett par dagars mellanrum avlöste varandra, syntes fånga de flestas intresse.

Redan tre dagar före mötet började mer avlägset boende församlingsmedlemmar anlända, och sen kommo de i en jämn ström de återstående dagarna. Somliga ville väl på samma gång besöka marknaden, men att det ej var enbart detta, som föranlett deras besök, märkte vi vid det bönemöte, vi hade efter välkomstmötet på fredagskvällen. Då bådo de ivrigt om och väntade mycken välsignelse för sina själar.

»Stormötet» måtte vara en stor begivenhet i de troende kinesernas liv, att döma av hur mangrant de infinna sig. Men också andra än församlingsmedlemmar kommo till våra möten. Var gång vi samlades, var det stora kapellet fullsatt till sista plats, och de som stodo i gångarna och sutto på golvet voro nästan lika talrika som de sittande. T. o. m. utanför de öppna fönstren stodo små grupper lyssnande till livets ord. En härlig syn!

Den 12 började vi med morgonbön av br. Wester. På förmiddagen två föredrag. Det ena av undertecknad — gm tolk — och det andra av läraren Kao från Yüncheng. På e. m. voro församlingsmedlemmarna samlade enskilt i gosskolan för dryftande av några församlingsangelägenheter.

Samtidigt med församlingsmötet talade läraren Kao i kapellet, som var alldeles överfullt av marknadsbesökare. Hans text var Ef. 2: 11 f., om hedningarna, som äro utan Gud och utan hopp i världen. »Vilka äro nu dessa hedningar?» började talaren. »Jo», svarade han, »det är du och jag,

alla som äro härinne, *också de två utlänningarna.*» Tyvärr var br. Wester på församlingsmöte, så jag fick gå för två hedningar. Hur inspirerande och uppmuntrande var det ej för mig som nykomling att se denne unge, för Kristus hänförde, Kinas son predika den eviga frälsningens sköna evangelium för en sådan stor skara av sina egna landsmän! På aftonen talade en av diakonerna.

Söndagen den 13 var programmet ungdetsamma. Vår församlingsäldste Ts'ao, evangelisten Hsie och läraren Kao talade omväxlande. Enskilt möte var anordnat på kvällen. Vi hade då en stilla oförgätlig stund omkring Herrens bord.

»Stormötet» var därmed slut. Både tröstens och förmaningens som väckelsens ord ha ljudit under dessa två dagar. Välsigne Herren utsädet till evighetsskörd!

Pingstdagen och Annandag Pingst skulle vi närvara vid stormötet i Ishih. På måndagen reste br. Wester för att ordna om nödhjälpsarbetet i en del städer norr om Puchowfu. Jag reste till Yüncheng i några ärenden. På torsdagen sammanträffade vi åter i Ishih. Vår skollärare där firade sitt bröllop den dagen, och vi voro naturligtvis ditbjudna.

På vägen till Yüncheng gjorde vi uppehåll i staden Yühsiang för att hålla middagsrast. Jag passade då på att uppsöka gamle pastor Ching därstädes. Han tog emot mig som en gammal bekant. »Jaså, ni hjälper pastor Wester nu för tiden», sade han. »Nej, han hjälper mig», svarade jag. Då skrattade den gamle pastorn. Så skulle han visa mig kapellet. Två besökande gingo också med. Men då vi kommo in, började han predika för dessa två med ledning av texten på väggen. Han höll på en god halvtimme och glömde därvid alldeles bort mig.

Stormötet i Ishih var också mycket gott och givande. Tillslutningen var dock ej så stor som i Puchowfu. Sju personer upptogos i församlingen genom dopet. Däribland voro fyra skolgossar. Från Ishih reste br. Wester över bergen till Juichenghsien och jag tillbaka till Puchowfu.

Som predikanter äro kineserna i mycket lika sina västerländska bröder. I gestikulationskonsten äro de givetvis alla mästare på sitt sätt. Det är de allra enklaste grunderna, som de om och om igen predika, dock med en viss innerlighet och värme, som bär vittne om det personligt upplevda. »Nådegåvorna äro mångahanda, men Anden är en och densamme.»

Tillfällen likt dessa då vi få samlas för att förkunna och höra Herrens ord äro dock endast som små oaser i den vilda, tröstlösa öknen. Den stora hopen, de många millionerna, veta intet om vår Frälsare. Bundna i synder och fjättrade i vidskepelsens mörker vandra de sin dystra, hopplösa väg fram. Varthän? De veta ej. Men de frukta!

På vägen till Puchowfu sågo vi på avstånd en skara besynnerliga ryttare komma emot oss. Hästarna hade stora röda tofsar på huvudet och sadeln. Jag skämtade med kusken och sade, att det var »tu-fei», rövare, men han sökte trösta mig med att rövare ej våga komma till denna provins. Vi sågo snart, att det var ett liktåg. Kistan bars likt en »litter», bärstol, av två mulor. Främst på kistan stod en stor vit tupp i en bur och åt korn. Det var en gåta för mig. Men min följeslagare uttydde den. »Då någon dör borta och sen skall föras hem för att begravas, måste en vit tupp följa med kistan för att visa den dödes själ vägen hem och på samma gång beskydda den för onda andar.» Detta endast ett litet exempel på det andliga mörkret härute.

Det är en salig förmån att få vara Jesu Kristi vittne i Kina. Jag gläds däröver varje dag. Skörden är så mycken. Men, vänner, var äro arbetarna? Var äro de många unga, fyllda med liv och helig hänförelses glöd för hedningars frälsning? Bedjen för oss härute! Och bedjen om *trohet* för oss alla! Herren söker endast efter trohet i förvaltandet av de pund, Han av nåd beskärt.

Eder tillgivne
Johannes Aspberg.

Mitt ord skall ej återkomma fåfängt.

Hur ofta behöver icke Den Helige Ande påminna Herrens vittnen både i hem- och hednaland om detta löftesord för att uppmuntra till fortsatt frimodigt utsående av det levande Gudsordet. Här i Tungchowfudistriktet ha vi såväl som på många andra ställen tydligt sett ovanstående löftesord förverkligat. Detta gäller nu i synnerhet

tältverksamheten.

På alla platser där tältet varit uppslaget (cirka 3—4 veckor på varje plats) ha stora skaror samlats för att höra evangelium, och synliga frukter ha ej heller uteblivit. I den by, där tältet nu senast var uppsatt, var det fem familjer, som rensade sina hem från avgudar och fädernetavlor och förklarade sig hädanefter vilja endast tillbedja den sanne Guden. Må de alla föras helt ut i ljuset! När »tabernaklet», vilket vi ibland kalla tältet, flyttades, var det flera där, som gräto av saknad efter detsamma.

Tältverksamhetens betydelse i evangelisationsarbetet kan ej till fullo uppskattas. Säkert skall en stor skara av sådana, som fått sina första djupa intryck vid tältmöten, och som så småningom komma till ljus och klarhet utan att vi få reda på dem, stå en gång inför tronen i vita silkets skrud, lovsjungande Lammet. Tanken på detta ger såningsmännen inspiration och frimodighet.

I den by där tältet nu är uppslaget, synes också intresset vara stort. Det säges vila ett särskilt lugn över befolkningen i byn denna tid, trots det att på mindre än ½ mils avstånd rövarna härja och människorna ej våga lägga sig utan sitta klädda vid tända lyktor, redo att vilket ögonblick som helst fly. Hemska skildringar av de arma människornas öden nå våra öron. Hur underbart har dock ej Herren ofta räddat de sina. Men, som sagt, i den by där »tabernaklet» är, lägga de sig lugnt till vila på kvällarna i förtröstan på att den Gud, som där förkunnas, skall bevara dem från rövarna.

Vi ha där f. n. tre tältpredikanter och två bibelkvinnor.

Jag har den senaste tiden haft glädjen ha fyra bibelkvinnor ute i distriktet. Fru Kao är änka efter Tungchowfuförsamlingens förste äldste. Hon har i många år tjänat som bibelkvinna, har flera veckor varit ute i byarna och undervisat de troende kvinnorna. Den närmaste tiden efter påsk voro hon och jag ute på

byresa

en liten tid.

Vi bodde i vår n. v. äldste Iangs hem, och på dagarna besökte vi omkringliggande byar, på kvällarna samlades de få troende i Iangs by till bönemöten, och några kvällar hade vi också ett enkelt bibelstudium med ämne: »de troendes hopp», särskilt hoppet om Jesu snara återkomst. Det var en tid av glädje och välsignelse, dels att få träffa de troende här och där, dels att finna folket i de flesta byar vi besökte med stor villighet lyssna till evangelii budskap. I allmänhet är det ej alls svårt att samla folket, när man kommer till en plats. Stannar man utanför ett hus vid bygatan, strax bära de välvilligt ut bänkar åt oss att vila på. Det dröjer ej många minuter, förrän de modigaste från de andra husen samlas omkring oss. Denna tiden på året sitta mestadels kvinnorna med sin sömnad utanför dörrarna och se därför allt vad som försiggår vid bygatan. När de så få se något så ovanligt som en utlänning, närma de sig naturligtvis. En del äro dock för rädda att med detsamma komma på för nära håll, men så småningom bli de frimodigare och komma en så nära, att de kunna helt ogenerat lyfta på den vita solhjälmen på huvudet och se hurudan frisyr man har. De framställa ofta alla slags möjliga och omöjliga frågor.

En skara

barn

samlades alltid omkring oss, många av dem nakna eller med blott någon liten trasa på kroppen. De äldre sökte ofta tränga undan barnen, men som det alltid varit min svaga sida att ta barnens parti, kunde jag ej tiga, när jag såg detta, utan omtalade den Store Barnavännens mening om saken och sökte nästan alltid tala litet

särskilt till dessa små och sjunga för dem den älskliga lilla sången: »Jesus älskar mig, jag vet, ty min bibel säger det.» En del av de barn, som ofta kommo till det hem, där vi bodde, lärde sig nästan hela sången utantill ävensom Joh. 3: 16. Sista söndagen jag var där, voro 20—30 barn samlade på e. m. Jag berättade för dem händelser ur Jesu liv och visade dem planscher, och det var en stor uppmuntran att av deras svar förstå, att de uppfattat och mindes rätt mycket. Ej så sällan höra vi, att barnen fått vara sina föräldrar till hjälp att finna vägen till sanningen. Det sporrar en att taga sig an dessa små, av vilkas mun »Han berett sig lov». Hur viktigt det är att låta så många som möjligt av barnen också lära känna Frälsarens kärlek att

de ej må hindra

sina föräldrar, fingo vi en dag bevittna. Efter det vi, som vanligt, ute vid bygatan talat till små och stora och visat dem en plansch, föreställande den breda och den smala vägen, vilken vi alltid hade med oss ut, och som genom bibelkvinnans förklaringar över densammas betydelse alltid kvarlämnade allvarliga intryck hos några av dem, som lyssnade, märkte vi en kvinna, mer allvarlig och intresserad än alla de andra. Hon köpte också en liten bok, som hon sade sig önska lära läsa för att få mer kännedom om sanningens väg och ville även lära sig bedja till den sanne Guden. Efter det bibelkvinnan särskilt ägnat sig åt henne en god stund kom en inbjudan till oss att gå in i ett hem nära intill, där en bättre familj bodde. Kvinnan därinne kunde ock läsa, och vi fingo så även där ett tillfälle att frambära budskapet för henne och dottern. Under det vi sutto där, kom den förut nämnda kvinnan tillbaka med sin bok sägande sig ej våga ta den, då hon fruktade att hon ej kunde lära sig läsa den. Vi sökte uppmuntra henne med, att många kvinnor mycket äldre än hon lärt sig läsa den, varpå hon tog boken tillbaka, men när hennes omkring 10-årige son märkte det, började han småkälta, hängde sig fast vid hennes armar och ben och tvingade henne att återlämna boken. Vi förstodo då, att det var gossen, som hindrat henne att ta boken med sig hem. När hon på vår uppmaning att ej låta sin gosse råda åter tog den igen, blev gossen ändå vildare. Hon ville då skänka boken till frun i huset, men som bibelkvinnan förstod, att denna skulle vara för stolt att mottaga den, återtog hon boken och gav henne de två kopparslantarna tillbaka; ty hon tyckte säkerligen att det var bättre att åter ta den och låta någon annan få gott av dess innehåll än att riskera, att kvinnan vid hemkomsten skulle av fruktan bränna den eller ock i bästa fall använda papperet till mellanlägg i skobottnar. Förstod nu månne denne gosse så mycket, att han av vidskeplig fruktan ville hindra modern på detta sätt? Nej, ty de hade aldrig hört budskapet förut. Det var fienden, som tog denne gosse i sin tjänst, därom voro vi förvissade, och när vi så skildes från kvinnan, var det, såsom skulle de onda andarna, vilkas hemska makt vi stundom erfara så förfärligt härute, omgiva oss och rent bokstavligt vilja pressa oss ned. Men då vi mot dem använde de vapen, Jesus givit oss, veko de, och vi kunde åter andas fritt. Hur hemskt verkligt kändes det ej!

Men i den lilla byn alldeles intill där

triumferade den »starkare».

Då vi återvände från den platsen följde oss utanför byporten två kvinnor, som ville helt följa Jesus från den dagen. Vi fingo böja knä tillsammans på en stor kvarnsten, som låg bredvid vägen. Den ena kvinnan, som kände sanningens väg sedan förut, hade i många år varit vegetarian, d. v. s. hon hade avgivit löfte att aldrig äta kött enligt buddismens stadgar och hon hade följt troget dess ceremonier, tillbedit och bränt rökelse. Därigenom trodde hon sig t. o. m. bli syndfri. Sådant hör man ofta t. ex. då man har en del gamla omkring sig: »den och den är vegetarian, han har ingen synd, heter det. Denna kvinna hade emellertid ej med sin förmenta syndfrihet funnit frid till sin själ, och där på knä vid vägen sökte hon nu friden, där den verkligen

finnes. Må Gud fullborda sitt verk i hennes hjärta.

Nyligen fick jag glädjen här i staden vara med, då en gammal buddistkvinna »k'ai k'eo», d. v. s. bröt sitt vegetarianlöfte för att hädanefter höra Herren till. En del bryta detta löfte genom att med missionären äta kött dock ej alltid utan en viss bävan för följderna. Denna kvinna såsom många andra bröt löftet genom att äta »ts'ong» en slags lökväxt, som anses lika förorenande och syndigt att äta som kött.

Efter bönen tog hon en liten sådan lökbit och tuggade på och därmed var inför flera vittnen steget taget ut ur buddismen. Hon hade förut på uppmaning av en grannkvinna slutat bränna rökelse och tillbedja avgudarna samt besöka hednatemplen. Denna grannkvinna har ock trogen mot det lilla ljus hon hade undervisat henne om sanningens väg. Hon hade nämligen endast för kort tid sedan blott några gånger fått tillfälle att höra evangelium i tältet, som råkade vara uppsatt i hennes föräldrahems by, just då hon besökte släktingarna där. Bed för dessa två kvinnor, fru Chang och fru T'o, att de må komma helt ut i ljuset. Hur ofta under våra vandringar hörde jag icke bibelkvinnan med vemod i rösten säga: »I sanning, skörden är mycken, men arbetarna äro få.» O, att alla, de troende »fördenskull» (Matt. 9: 36, 38) allvarligt och ihärdigt bådo skördens Herre uttaga många av Kinas eget folk till sina vittnen och även att i Sverige många på Hans kallelse villigt svarade: »Herre, här är jag, sänd mig.»

Vi ha nyligen haft vårt

stormöte

här i Tungchowfu, med mycket stor tillslutning. Gud välsignade sitt folk och gav nåd åt våra besökande bröder, D. Landin och en hans elev i evangelistklassen, att rikligt utdela livets bröd åt de hungrande. Bröderna Bergling och Linder voro här också nyligen några dagar för att tillsammans med br. Svensson ordna utdelandet av hjälp till de lekamligen hungrande här. — I gosskolan med mellan 40—50 elever ha vi nu mycket goda lärare, som på allt sätt söka vinna de unga för Herren, för vilket de troende prisa Gud. Vidare glädjas de mycket över att till hösten få utvidga gosskolan ännu mer samt få en flickskola till stånd, som svar på bön.

Bed för församlingen och edra sändebud här!

Hanna Wang.

Från verksamheten i Sinanhsien.

Fröken *Elsa Engström* skriver:

Här bedrives olika slags verksamhet, såsom barnhemsverksamhet, sjukvård i mindre skala, goss- och flickskola samt evangelisationsarbete.

Genom det nya barnhemmet, som invigdes i höstas, ha barnen och »gummorna» fått större utrymme. Detta var nog välbehövligt, enär utrymmet förut var långt ifrån tillräckligt. Nu ha barnen en rymlig gård att leka på. Alla äro så lyckliga och belåtna. De flickor, som äro i skolåldern, undervisas här av en kinesisk lärarinna. Barnhemsgossarna undervisas i missionens gosskola. Där äro tre lärare anställda.

De större gossarna äro också i tillfälle att lära sig ett yrke. I det syftet är en skomakare anställd, som för tillfället lär upp sju gossar. Två av dem äro redan fullt utbildade. Det arbete de utföra är tillräckligt att förse den stora barnaskaran med fotbeklädnad.

Under de senare månaderna har en man varit här och lärt en del gossar att spinna och väva mattor, säckar m. m. En snickare är sysselsatt med att förfärdiga en del snickeriarbeten för barnhemmets räkning, och då få några hjälpa honom och få sålunda lära sig så mycket att de kanske i en framtid kunna förtjäna sitt uppehälle därigenom. Sålunda äro här alla i full verksamhet. Gummorna hava fullt upp med att se efter barnen och sy kläder åt dem. De större flickorna få också hjälpa till därmed under fritiderna. Ja, det är verkligen ett under att se hur verksamheten utvecklar sig. Herrens tjänarinna här, fröken Maria Pettersson, räcker till för allt och alla. Hon har fått

Vävaren i arbete.

erfara många bevis på Herrens omvårdnad i det maktpåliggande arbetet. Hon beder och hoppas att Kristi kärlek, som drivit henne att taga sig an dessa hemlösa, må utgjutas i de hjärtan, som här fostras för Herren och Hans rike. Det är glädjande att se, hur den ena efter den andra av barnen vill tillhöra Herren och förenar sig med församlingen. Flera av gummorna tyckas också mena allvar. Nu vid sista stormötet döptes 15, däribland 2 flickor och 2 gummor från barnhemmet.

Den man, som undervisar i vävnad har också blivit »intresserad i läran» och är mycket mån om att lära sig läsa. Efter att ha gjort ett besök i hemmet, berättade han, att han bränt upp alla sina avgudar och nu ville han bli döpt vid stormötet. Det blev han visserligen inte denna gång, men vi få bedja att Gud fullbordar det påbegynta verket. Snickaren tyckes ha blivit en verklig sökare, sedan han kom hit. Kära vänner, bedjen för dessa och för Guds plantering härute!

Till Sinanhsiens verksamhetsområde höra också två utstationer. En utav dessa heter Tiemen (järnporten), en köping omkring 15 km. härifrån. För ett par veckor sedan hade jag glädjen att i fröken Pettersons sällskap göra ett besök där. På vägen dit talade min kamrat om, att denna plats i andligt avseende varit tillbommad, såsom också namnet angiver. Under senare åren har dock »järnporten» öppnats för evangelium. En gård har blivit inköpt, som rymmer predikolokal och rum för evangelisten.

Vid framkomsten var gudstjänsten redan börjad av evangelisten, som predikade för »fullt hus», cirka 30 personer. Däribland voro 7 personer, som senare vid stormötet i Sinanhsien blevo genom dopet upptagna i församlingen. Dessa stå som bevis för att Herren även i dag är mäktig att öppna järnportar. Även andra byar har jag tillsammans med min kamrat fått besöka. Dock har resor ute i distriktet försvårats under senare tiden, på grund av oroligheter. Under allt har dock Herren själv fört sitt verk framåt och det har varit glädjande att få se Herrens gärningar uppenbarade på denna plats.

Fröken Pettersson förenar sig med mig i de varmaste hälsningar och tack till alla missionsvänner för all kärlek och alla förböner.

Visa tidningen för edra vänner och bekanta och uppmana dem att prenumerera å densamma!

TACKSÄGELSE- OCH BÖNEÄMNEN

För systrarna Nicholson och Gustafsson sid. 155.

För sekreterare Högman, att Herren må beskära honom full hälsa, sid. 155.

För arbetet i Futsuen och Hsialisien, sid. 155.

För Pei och hans hustru, sid. 157.

Om arbetare till fälten vid Chiehchow, sid. 159.

För tältverksamheten, sid. 161.

För fru Cbang och fru T'o, sid. 163.

För vävaren och för snickaren i Sinanhsien, sid. 164.

Att »järnporten» öppnats för evangelium, sid. 164.

FRÅN NÄR OCH FJÄRRAN

En *indisk missionär*, som åtföljt *Sherwood Eddy* under hans tre månaders resa som evangelist till de största städerna i Kina, avger följande omdöme om Kina: »Kina är verkligen moget för evangelium. Om man jämför de bildade klasserna i Indien med dessa klasser i Kina, så synas de förra vara 10 år efter. I Indien fordras arbete och kamp för att vinna folket. I Kina återigen synas de vara så lätt vunna för evangelium. Under tre månaders tid fingo vi se 3,000 bekänna sig vilja tro på Kristus, och 3,000 andra begärde att få undervisning i bibeln. Alla dessa voro unga män och kvinnor ifrån högre och lägre skolor. Även ämbetsmän av såväl högre som lägre rang kommo till tron.

*

Om *bolschevismen i Kina* skrives i C. M. S. Review: »Bolschevismen har blivit så populär i Kina, att dess anhängare inte längre behöva frukta fängelse. 60 män bestående av lärare och studenter ha nyligen rest till Ryssland för att på ort och ställe kunna studera Sovjet. Under närvarande oroliga förhållanden i Kina är det stor fara för handen, att den sädd, som här sås, kan bära ödesdigra frukter. Man kan säga att 95 % av befolkningen ha förlorat all tro på det nya republikanska statsskicket, och dessa äro lätta att vinna för revolutionära idéer.

*

Från *Tibet* meddelas. »Tibet erbjuder nu ett gyllene tillfälle för evangelisk verksamhet. Prästerna intaga f. n. väsentligt olika ställning till missionärerna än förr. De äro nu vänligt stämda emot »Jesusreligionen». Där missionärer för 7 år sedan ej tillätos stanna längre än en enda natt, äro de nu välkomna att bosätta sig. I nordöstra Tibet har t. o. m. en levande Buddha visat stort intresse för missionen. De högsta prästerna i ett buddhistkloster ha även lovat att göra allt för att hjälpa missionärerna att få lägenhet där. Folkets hållning ger också det intrycket, att de betrakta vårt arbete med förväntan.»

*

Från *Korea* skrives: »För 29 år sedan, då den kristna verksamheten just börjat i Chunju, voro de kristnas antal 5. Den första kyrkan i Chunju hade väggar av jord och tak av halm med 60 sittplatser. Nu ha de kristna där byggt en kyrka av tegel, som rymmer 900 personer. Hur olika syn på livet de få, då de komma till tron, framgår av följande: I en familj bär den äldsta flickan namnet »Full av sorg», den andra åter »En gåva av Gud», och det tredje barnet, en gosse, som föddes på juldagen, fick namnet »Glädjedag».

*

I *Filippopoli i Bulgarien*, där nyligen en serie evangeliska möten hållits, berättas följande: »Aldrig ha sådana möten hållits i denna stad. Massor ha afton efter afton samlats för att åhöra predikan, som de med hungrande hjärtan anamma. Man kan f. n. höra evangeliska sånger sjungas överallt på gatorna. Det sista mötet, då uppmaning gavs, att de som ville komma till tro, skulle stanna kvar, stannade mer än 400 personer.»

*

I *Persien* synes evangelium mer och mer vinna insteg. En viss guvernör därstädes yttrade till Britt. & Utl. Bibelsällskapets agent: »Välsignade äro de som ha en sådan andlig kallelse och som leva ett sådant liv. Sannerligen, de kristna äro jordens salt. Funnes ej de, skulle alla människor gå under.»

*

Hur evangelium vinner framgång i *Afrika* finna vi av följande meddelande från Ashanti: »Mellan 1913 och 1922 ökades de döptas antal i Ashanti från 32,000 till 105,000.»

*

Sadhu Sundar Singh har vidtagit åtskilliga förberedelser att stifta en Ashram, d. v. s. ett kristligt hem. Han anser ett sådant hem, inrättat på helt och hållet indiskt sätt, vara av stor betydelse för kristendomens utbredande i Indien. Förberedelser ha gjorts, och hemmet skall få namnet »Christ-Ashram». Sadhu Sundar Singh ämnar emellertid ej bosätta sig inom hemmet. Han anser nämligen, att hans

verksamhet förbjuder honom att vara bofast på en plats, men han kommer att tidvis stanna där för att tjäna med undervisning och föredöme.

*

Arkeologiska undersökningar i Jerusalem. Jerusalem och omnejd skall nu grundligt genomforskas för att de historiska skatter, som där finnas begravna under århundradenas grus, må återigen bliva tillgängliga för världen. En engelsk expedition har för detta ändamål blivit organiserad. Syftemålet är i allra första hand att söka återfinna Davids grav. Mycket av intresse särskilt för kristendomen gömmes förvisso under torvan av nuvarande Jerusalem. Säkerligen skola i sinom tid upptäckter av ännu större betydelse där göras än de, som blivit gjorda i den gamla kungadalen i Egypten.

(Ur Kina-Missionären.)

*

Ryssland och kristendomen. Den röda internationalens exekutiva kommitté har förordnat, att av alla kommunistiska partier i världen skola bildas särskilda kommittéer för religionens bekämpande såväl som kurser till förberedande av antireligiösa propagandister. Man har också anmodat alla till den röda internationalen anslutna partikamrater, som tillhöra något kyrkosamfund, att ställa sig dessa grundsatser till efterrättelse. Sovjetismen skall också bemöda sig av alla krafter att utbilda personer, som kunna med kraft verka för sovjetismens spridning i hela världen. I Moskva finnes ett universitet med över tre tusen studenter, vilkas undervisning präglas av en intensiv Kristusfientlighet. De komma att bliva bolsjevismens förespråkare i dagar, som nu ligga omedelbart framför oss. Skola de lyckas till en tid? Ja, det beror på, om det, som nu sker, är vilddjuret, vilket skall uppstiga från avgrunden. Framtiden skall göra det klart.

(Ur Kina-Missionären.)

Den mest spridda boken i världen.

Bibeln finnes f. n. översatt i sin helhet eller vissa delar därav på 770 olika språk och dialekter. Under de sista 10 åren har bibeln var sjätte vecka utgivits på ett nytt tungomål. Det sista århundradet ha bibelsällskapen tillsammans tryckt inte mindre än 555 milj. ex. av de heliga skrifterna. I Kina utgav Britt. & Utl. Bibelsällskapet förra året 33 olika upplagor, därav 29 på skilda dialekter och språk. F. n. finns ingen bok så lätt åtkomlig för det kinesiska folket som just bibeln. De tre bibelsällskapen, Britt. & Utl. Sällskapet, Amerikanska Bibelsällskapet och Skotska Bibelsällskapet, utsände tillsammans under 1922 6,389,977 ex. av skriften i Kina. Nästan alla upplagorna slutsåldes. I Kina är det icke blott de kristna, som vilja äga den heliga boken utan även ibland kineserna i allmänhet finna vi ett stort intresse att lära känna dess innehåll. Sålunda utsås den ädla säden i ymnigt mått och Herren har lovat att utsädet skall bära rik frukt.

* *
*

Om denna underbara bok sjunger en sångare:

Du är mitt ljus i mina mörka dagar,
Du är min källa, då jag törstig är;
Du är min tröst, då jag bekymrad klagar,
Du är min fröjd bland möda och besvär.
Du är mitt bästa, som jag ännu äger,
Du blir min huvudgärd på gravens läger.

Insända skrifter.

»**Svenska Kyrkans Mission. Vad den är och vad den gör.**» Utgiven av Svenska Kyrkans Missionsstyrelse. 48 sid.

Å *Svenska Missionsförbundets förlag,* Stockholm, har utkommit:

»**En helig uppgift**» av V. Wikholm. 96 sid. Pris kr. 1: 25.

»**Handledning för söndagsskollärare: Övre avdelningen**» av Gustaf Vallinder. 59 sid. Pris 75 öre.

Dessa båda skrifter erbjuda mycket av värde för söndagsskollärare.

»**Sanningsstrålar. Animism och missionsmetodik bland primitiva folk**» av dr. K. E. Laman. 149 sid. Pris kr. 2: 50.

En synnerligen lärorik och belysande bok för alla som vilja grundligen sätta sig in i missionens problem.

Bed för missionärerna!

Skriv till missionärerna!

REDOVISNING

för medel influtna till "Svenska Missionen i Kina" under juli 1923.

Allmänna missionsmedel.

1241. Obs.! »Fly allt som ont synes» 30: —
1242. Herrens tionde 9: 45
1243. M. & O. A. J., Norrköping 50: —
1244. Koll vid arbetskretsmöte i Aspeboda, gm V. W. 22: 55
1245. Onämnd, »tackoffer till Herren» 15: —
1246. Syföreningsmedel från Hackvad, gm A. P. 100: —
1247. Missionsmedel från missionsofferdagen i Folketorp, till V. Westers och A. Hahnes underh. 100: —
1248. K. L., Enskede 5: —
1249. K. M. A:s pensionsfond, till A. Forssbergs underh. 75: —
1250. K. M. A. till d:o. 50: —
1251. Daggryningen i K. M. A. till E. Bergs d:o. 150: —
1252. Koll. vid Harbroholm 1/7 44: 66
1254. Allerums mfg. 75: —
1255. Linderås Kyrkl. mfg. 75: —
1256. Torsåkers Evang. Luth. mfg. 50: —
1257. D:o. 50: —
1258. Askeby mfg. 40: —
1259. K. S., Undersåker 100: —
1260. B. E., Bergsjö, gm E. P. 15: —
1261. E. & N. R—n 25: —
1262. E. J., Trekanten 10: —
1263. J. S., Kastlösa 5: —
1264. Från Syskonringen i Flisby, gm K. G. 100: —
1265. Betels mfg., Nässjö. 10: —
1266. Östra Härads Kristl. Ungdomsförb. 15: —
1267. G. A. G., Bankeryd 10: —
1268. Naglarps Ungd.-för. 25: —
1269. E. H., Bofors, gm H. L., Karlskoga 5: —
1270. H. L., Karlskoga 5: 50
1271. E. R., i st. f. blommor på G. Westers grav, gm J. A. V. P., Mönsterås 2: 50
1272. L. M. F., till M. Nylins, Frida Prytz' och E. Jonssons underh. 1,350: —
1275. Missionsmedel från Mora, gm M. S. 35: —
1276. E. J., Boden, till J. Aspbergs underh. 100: —
1277. »Tackoffer av B. E. D.», gm E. G., Sollefteå 44: —
1278. Missionsmedel från Nordvestra Arbetsf., Ölmstad 225: —
1279. De Ungas syf. i Kroxbult, till Anna Eriksons underh. 29: —
1280. D:o till Minnie Nicholsons underh. 25: —
1281. D:o till Martin Lindéns underh. 100: —
1282. »Tackoffer», M. & J. M. 100: —
1283. Annie 10: —
1284. Syföreningen i flisby, gm E. B. 100: —
1285. »Onämnd», Flisby, gm d:o 150: —
1286. E. & A. M., Saltsjö-Duvnäs 100: —
1287. L. T. 50: —
1288. E. A., gm M. K., Norrköping 50: —
1289. Ur offerkuvert, gm d:o 15: —
1290. Frakt för julladdorna, gm d:o 5: —
1291. Från skördefest i Lofta 9/11 22, gm A. P. R. 50: —
1292. M. S., gm S. J., Örebro 15: —
1293. S. J., gm d:o 100: —
1294. »Tackoffer» fr. L. A., Södertälje 100: —
1295. Hj. S., Uppsala 25: —
1296. H. J., Nättraby 7: 75
1298. Sv. Lärares mfg., till D. Landins underh. 2,000: —
1302. Drefseryds syfören. 65: —
1303. Sparb.-medel fr. Borås-Sjömarkens Kinakrets. 120: —
1304. Värna mfg. Fil. 4: 19. 50: —
1309. »Ett löfte till Herren», fr. C. A. O., Kristdala 22: 50
1310. Ur syförens i Strand sparbössa 34: 59
1311. E. K., Sjötorp 75: —
1313. Koll. i Tavelsjö kyrka, gm E. G. L. 51: 80
1314. A. K., Umeå 5: —
1315. A. G., Strängnäs 20: —
1316. Obs.! »Fly allt som ont synes» 30: —
1317. Herrens tionde 15: 97
1318. H. J., Gbg 20: —
1319. A. L., Skellefteå, offerkuvert, till E. Sjöströms underh., gm S. N. 20: —
1320. Vänner i Hjoggböle, gm E. H. 30: 50
1321. K. F. U. M:s mellersta distrikt till M. Ringbergs underh., gm A. H., Norrköping 750: —
1326. K. & J. B., Tranås 200: —
1327. Offerkuvert gm A. H., Köping 10: —
1328. »Offergåva på Herrens altare», F. G. D., Lundsbrunn 25: —
1329. Från Ebenezer, gm J. A. H., Järlåsa 30: —
1330. J. A. H., d:o, resebidrag 10: —
1331. L. L., Solliden, d:o 5: —
1332. R. F., Malmö 25: —
1336. För sparbössor och frakt gm L. R., Hvena 5: 80
1337. Immanuelsförsaml., Malmö 127: —
1338. Koll. i »Betania», Vadstena 15: —
1339. L. B., Vadstena 10: —
1340. Auktionsmedel, gm A. S. 50: —
1341. Berna 5: —
1342. Insaml. i Åhus, gm A. G. 176: —
1343. »Es. 40: 26» 500: —
1344. H. P., Hälsingborg 100: —
1347. E. L., Ljung 20: —
1348. »Åt Herren», K. S., Hagelsrum 35: —
1351. »En gammal missionsvän i Skärstad» 100: —
1352. Onämnd 150: —
1353. Offerkuvert av G. L., gm H. B., Hova 6: —
1354. Sparbössemedel, gm d:o 10: —
1355. »Ur och i Herrens hand», gm d:o 60: —
1368. B., till H. Wangs underh. gm K. A. C., Östersund 50: —
1369. B., till dito, gm dito 100: —
1370. T. N., till dito, gm dito 25: —
1371. E. J., till dito, gm dito 100: —
1372. L. R., till dito, gm dito 50: —
1373. E. H., till dito, gm dito 25: —

Ädelstenar i Mästarens krona.

Livsbilder från missionsarbetet i Kina av fru R. Goforth.

Pris kr. 2: 25.

På denna bok lämnas nu 50 % rabatt.

Från lidande till seger.

En kineskvinnas livskamp av Ingeborg Ackzell. Rikt illustr.

Pris 1 kr.

10 ex. 25 % rabatt.

Hans Stjärna i Östern.

19:de årg.

Omväxlande innehåll.

Över 40 illustrationer.

Pris kart. 2: 25, klotb. 3: 25.

5 ex. 25 % rabatt.

Ett fåtal ex. finnes kvar.

1374.	M. S. till dito, gm dito	100: —
1375.	S. S., till dito, gm dito	100: —
1376.	H. C., till dito, gm dito	50: —
1377.	A. C., till dito, gm dito	50: —
1378.	»Ränta å skuld till Gud», gm dito	435: —
1379.	Missionsvänner i Hassle till H. Andersons underh. gm S. A., Mariestad	76: —
1380.	C. J., Järnboås	6: 50
1381.	H. P., gm d:o	5: —
1382.	K. M. A., till A. Forssbergs underh.	50: —
1383.	K. M. A:s Pensionsfond, till dito	75: —
1384.	Daggryningen i K. M. A., till E. Bergs underh.	150: —
		Kr. 10,288: 07

Särskilda ändamål.

1253.	»Onämnd», Nacka, till de nödl.	25: —
1273.	L. M. F., offerdagsmedel, driftkostnaden f. kvinnl. Sem. i Yüncheng	5,497: 70
1274.	D:o till de hungr. i Kina	1,033: —
1297.	Den äldre syfören., n:a Skärstad, till en skolgosses underh.	70: —
1299.	M. S., Sthlm, till kvinnoverks. i Mienchih	75: —
1300.	D:o till Maria Petterssou att anv. efter gottf.	25: —
1301.	Värsäs mfg t. verks. i Ruicheng	10: —
1305.	E. O. U., Gonäs, till underh. av en infödd evang.	60: —
1306.	Hvetlanda-barnens bidrag till en skolgosses underh. gm A. Ö.	20: —
1307.	T. J., Nälden, till inköp av kapellgården i Ruicheng	50: —
1308.	A. J., Gisebo, till dito	20: —
1312.	Forshems Kristl. Ungdomsfören., t. skolgossen Yuin-tongs underh.	50: —
1322.	Insaml. av vänner i Kimstad till barnh. i Sinan gm L. A.	15: —
1323.	»Vällinggrytan, 1 maj—30 april»	150: —
1324.	O. L., & S. M., Skövde, till portvakt i Ruicheng	100: —
1325.	A. J., Skövde, till fattiga i Ruicheng	20: —
1333.	R. F., Malmö, till de nödl.	25: —
1334.	Söndagsskolbarnen i Hvena till M. Ringberg f. en skolgosses underh., gm L. R.	92: 94
1335.	Fyllnad, till d:o, gm d:o	7: 06
1345.	»Nödhjälpsmedel»	100: —
1346.	»Tackoffer», till missionsarbete i Tungchowfu, fr. M. W., Ytterjärna	20: —
1349.	J. & M. T., samt A. & M. S. Kristinehamn, för en skolgosses underh.	50: —
1350.	Sättra, till barnh. i Sinan	150: —
1356.	Till Maria Petterssou »litet bidrag till det stora hushållet i Sinan», gm H. B., Hova	15: —
1357.	Onämnd till de nödl.	1: —
1358.	D:o till Barnh. i Sinan	50: —
1359.	Fr. Böneringens sparbössa, Duvbo, till H. Wangs verks.	23: —
1360.	O. S., Misterhult, till Anna Erikssons verks.	5: —
1361.	D:o till Maria Petterssons verks.	5: —
1362.	E. J., till Tungchowfu gosskola gm K. A. C., Östersund	50: —
1363.	R., till d:o gm d:o	25: —
1364.	R. R., till d:o, gm d:o	25: —
1365.	L. O., till d:o, gm d:o	25: —
1366.	M. S., till d:o, gm d:o	25: —
1367.	H. & A. C., till d:o gm d:o	100: —
		Kr. 8,014: 70

Allmänna missionsmedel	10.288: 07
Särskilda ändamål	8,014: 70
Summa under juli månad	Kr. 18,302: 77

Med varmt tack till varje givare!

»God är Herren, evig är hans nåd, från släkte till släkte hans trofasthet.» Ps. 100: 5.

Missionstidningen

SINIMS LAND,

28:de årgången,

organ för Svenska Missionen i Kina, redigerad av *Nath. Högman* under medverkan av *Erik Folke* m. fl., utkommer med 18 nummer om året, samt innehåller uppbyggelseartiklar, bibelstudier, brev fr. Kina, samt missionsnotiser från när och fjärran.

Tidningen kostar: helt år kr. 2: 25, 3 kvartal kr. 1: 75, halvår kr. 1: 25, 1 kvartal kr. 0: 90, 1 månad kr. 0: 65.

Sänd till utlandet kostar tidningen kr. 3: 25 pr år.

Prenumerantsamlare, som verkställa prenumeration å närmaste postkontor, erhålla, mot insändande till exp. av postens kvittenser, kr. 2: 25 för varje 5-tal ex. men då intet friexemplar.

När 5 ex. eller därutöver rekvireras från exp., erhålles vart 6:te ex. gratis.

När mindre än 5 ex. tagas bör prenumeration ske på posten.

Provexemplar erhållas gratis från expeditionen.

Redaktionen.

Expedition: **Drottninggatan 55.** Telegramadress: **"Sinim", Stockholm.**
Telefon: **Riks 44 59. Allm. 224 73.**

INNEHÅLL:

Låtom oss hålla fast vid bekännelsen. — Från Redaktion och Expedition. — Från missionärerna. — Tacksägelse- och böneämnen. — Från när och fjärran. — Den mest spridda boken i världen. — Insända skrifter. — Redovisning.

Stockholm, Svenska Tryckeriaktiebolaget, 1923.